

Părintilor,

Din momentul în care începeți citirea acestei lucrări este bine să știți că *praxis-ul* pedagogic a întrecut cu mult *theoria* manualelor, și în ultimul timp școala nu se mai mulțumește doar să propovăduiască nepăzirea posturilor și curvia trupească, dar îi împinge pe copil către ele de-a dreptul.

Iată de ce am purces la tâlcuirea manualelor de învățatură, căci preschimbarea școlii din abator de suflete în casă de curve în toată puterea cuvântului e tocmai urmarea îndelungii ispitiri a copiilor prin însușirea cunoștințelor „științifice” și „culturale” umaniste, după cum se va arăta.

Împotrivindu-ne duhului lumesc, noi, **Părinții**, trebuie să înțelegem că întreaga educație creștinească a fiului/fiicei ce vrea să se mîntuiască stă în învățarea meșteșugului de a lupta împotriva patimilor cu arma *nevoinței*, într-un război care începe încă din primii ani ai vieții și ține pînă la ultima suflare a omului.

Avem a-i învăța pe copii (învățîndu-ne totdeodată și pe noi înșine) să nu se plece nicidecum în fața poftelor trupești, ci să săvîrșească faptele bune ale credinței potrivnice fiecărei patimi. Astfel, ei trebuie să-și dorească petrecerea în *curăție*, „fapta bună potrivnică patimii curviei; [aceasta] e înstrăinarea trupului de căderea cu fapta în păcat și de toate faptele care duc la păcat, înstrăinarea minții de gîndurile și visările curvești, iar a inimii – de simțămintele și înclinările curvești, după care urmează și înstrăinarea trupului de pofta trupească.”¹

*

După Sfînta Scriptură și Sfînții Părinți – călăuzitorii noștri pe mai departe -, **curvia** este privită ca o patimă care lăsată slobodă duce la păcat: „aprinderea desfrînată, simțirile și dorințele desfrînate, primirea gîndurilor necurate, împreună-vorbirea cu ele, îndulcirea de ele, încuviințarea lor, adăstarea în închipuirile desfrînate și uitarea de sine în ele. Spurcarea prin scurgerea de sămîntă. Nepăzirea simțurilor, și mai ales a pipăitului – îndrăzneală nerușinată care nimicește toate faptele bune. Vorbirea spurcată și citirea cărților pătimase. Păcate de desfrînare după fire: curvia și prea curvia. Păcate de desfrînare împotriva firii: malahia, sodomia, păcătuirea cu dobitoace și cele asemenea.”²

Văzînd așadar care sînt chipurile curviei, să încercăm a lămuri de ce e aceasta *păcat de moarte*, căci nimeni nu pare să mai știe. Tot Sfîntul Ignatie Briancianinov ne luminează și în privința aceasta, zicînd așa:

¹ Sfîntul Ignatie Briancianinov, *Experiențe ascetice*, vol.2, Ed.Sofia.

² Sfîntul Ignatie Briancianinov, *Despre înșelare*.

„Păcat era curvia când stăpînea *Vechiul Legământ*; era păcat ca necinstire a firii, ca rea întrebuințare a unei însemnate însușiri a firii, ca încălcare a legilor firii. Încălcarea era atît de însemnată, că cel vinovat de ea era pedepsit cu moartea.”³

„În *Legământul cel Nou*, acest păcat a dobîndit o nouă greutate, fiindcă trupurile omenești au dobîndit o nouă vrednicie. Ele s-au făcut mădulare ale trupului lui Hristos, și călcătorul curăției necinstește de acum pe Hristos, strică unirea cu El, preface *mădularele lui Hristos în mădulare ale curvei* (1 Corinteni 6:15). Curvarul este pedepsit cu moartea sufletească. De la cel căzut în păcatul curviei se depărtează Sfîntul Duh; cel care a păcătuit e căzut într-un păcat de moarte, într-un păcat ce înstrăinează de mîntuire.”⁴

Curvia adică, mai mult decît oricare alt păcat trupesc, ne îndepărtează de Hristos-Dumnezeu, Cel ce este Viața, și ne ridică împotriva Lui, după cuvîntul Sfîntului Apostol Pavel:

Căci cei ce sunt după trup cugetă cele ale trupului, iar cei ce sunt după Duh, cele ale Duhului. Căci dorința cărnii este moarte dar dorința Duhului este viață și pace; fiindcă dorința cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci nu se supune legii lui Dumnezeu, că nici nu poate. Iar cei ce sunt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu.

Dar voi nu sunteți în carne, ci în Duh, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi. Iar dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui (Romani 8:5-9).

³ Sfîntul Ignatie Briancianinov, *Predici la Triod și Penticostar*, Ed.Sofia.

⁴ Sfîntul Ignatie B, *Experiențe...*, op.cit.

Despre "evoluția" darvinismului

Baza teoretică a manualelor școlare se întemeiază pe un fals grosolan: evoluționismul.

Scopul principal al „filosofiei evoluționiste” este răsturnarea temeiurilor creștine lăsate de Hristos Dumnezeu, punând în loc ceva mai pe „înțelesul” omului căzut: raționalismul și umanismul. Iată de ce „evoluția” a fost copilul filosofiei moderne agnostică, atee și deistă, înainte de a se găsi măcar vreo dovadă „științifică”.

Dar să vedem ce spune dumnezeiescul Stareț Varsanufie de la Optina (1845-1913) despre cele de mai sus: „Filosoful englez Darwin a creat un adevărat sistem, după care viața este lupta pentru existență, lupta celui tare împotriva celui slab, unde cei biruiți sunt sortiți nimicirii. El pune început unei gândiri sălbatice, iar cei ce ajung a crede în ea nu se vor uita de două ori dacă să omoare un om, să se năpustească asupra unei femei ori să jefuiască cel mai apropiat prieten – și vor face toate acestea liniștiți, avînd deplina recunoaștere a dreptului lor de a săvîrși aceste nelegiuiri.” *Efectul? Pierderea harului lui Dumnezeu ce urmează pierderii gustului de a mai viețui creștinește.*

Este de neînchipuit cum faima științei a adus un „complex de inferioritate” creștinilor ortodocși. Știința produce „rezultate”, ca urmare nimeni nu o mai tăgăduiește, asemuind-o cunoașterii reale; dar acest lucru a produs o atmosferă de venerație superstițioasă, aproape magică, în jurul sentințelor date de „știință” (sau mai curînd de oamenii de știință) asupra lucrurilor pe care nu poate să le judece: „Cuvintele și hotărîrile lui Dumnezeu s-au făcut lege a firii”⁵, iată pentru ce știința nu poate înțelege aceste taine.

Oare noi, Părinții, trebuie să avem o psihologie de imigranți naivi – cîntînd la slujbe și citind din Scriptură că genealogia omenirii începe cu Adam, *fiul lui Dumnezeu* (Luca 3:38), iar „în realitate” crezînd că au existat epoci nenumărate ale neanderthalienilor, omului de Java etc., înainte de Adam? Cum putem fi atît de negliobi și naivi încît să nu vedem că dacă rămînem fără grai în fața „deșteptăciunii științifice” a lumii acesteia, concepția noastră despre om și zidire nu mai are nici un înțeles, fiind doar un fel de basm, iar credința și scrierile Sfinților Părinți renegate? Conform făcătorilor de manuale evoluționiști, Adam s-a născut din împerecherea trupească a două creaturi ne-umane. Atunci acesta (și noi odată cu el) mai poate fi socotit un „fiu al lui Dumnezeu”!? Deci știința progresului ajunge să ne învețe ce este „ortodoxia” – iar noi fiind în așa măsură fascinați de ideile apusene moderne, cădem în plasa ei!

Manualele de istorie, biologie, geografie contrazic fățiș cronologia Vechiului Testament, vorbind de miliarde, nu de mii de ani. Să fie clar: vremea scursă de la

⁵ Sfîntul Simeon Noul Teolog, *Omilia nr.38.*

Adam pînă în ziua de azi este în jurul a 7500 ani, lucru nepus la îndoială niciodată de către Sfinții Părinți. Sfântul Ioan Gură de Aur spune limpede că Hristos „a deschis nouă astăzi Raiul, ce rămăsese închis vreme de vreo 5000 ani”⁶. Iar Sfântul Isaac Sirul: „înainte de Hristos, vreme de cinci mii cinci sute și cîțiva ani, Dumnezeu l-a lăsat pe Adam (adică pe om) să trudească pe pămînt.”⁷ Iar dacă nu sunteți încă dumiriți, uitați-vă în orice calendar ortodox spre a *descoperi* că suntem „în anul 7514 de la Facerea Lumii”

Însă principalul atac al gândirii „evoluționiste” este „lărgirea” conceptelor de viață, fără a ataca temeliile creștinismului în mod direct, spre a face ca omul să nu mai gîndească în termeni religioși „înguști”. „Această nouă „religie a compromisului” – după spusele Cuviosului Serafim Rose - este auto-înșelare, și că există astăzi, la limită, doar două alternative pentru om, absolut de neîmpăcat: credința în lume și în religia sinelui, al cărei rod este moartea; și credința în Hristos, Fiul lui Dumnezeu, singurul în Care este Viața veșnică.”⁸

„În fața omului umanist și a progresului său stă omul lui Hristos cu sporirea sa divino-umană. Principiul de temelie al progresului divino-uman e când omul e om adevărat numai prin Dumnezeu, numai prin Dumnezeul-om Hristos Iisus. Cu alte cuvinte, omul e om adevărat numai prin nemurire, adică prin biruința asupra tot ce este muritor și a tot ce este supus morții, prin biruința asupra morții.”⁹

Umanismul în nemărginita sa ură împotriva Ziditorului și a zidirii Lui cuvîntătoare, nu are decît un singur țel: să ne convingă că Omul este doar „materie vie”, rod al hazardului, nedesăvîrșit și mereu tinzînd către „o evoluție”¹⁰, neavînd chip și nici asemănare cu Preasfînta Treime.

Cu harul lui Dumnezeu, mincinoasa „știință a viitorului” nu va fi atotcuprinzătoare, cu toate că pentru cei prostiți de moderna filozofie „luministă” (a cărei cheie este evoluția), învățătura creștin-ortodoxă devine *o perspectivă cu totul îngustă și veche* ce trebuie „încadrată” într-un univers mai *larg*, mai *evolutiv*. Așadar, fără tăgadă putem spune că evoluționismul este cheia filosofiei lui Antihrist.

⁶ Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilia „Despre Cruce și Tîlhar”* 1,2.

⁷ Sfântul Isaac Sirul, *Cuvinte despre nevoiță*.

⁸ Citat din cartea Pr. Damaschin Christensen, *Not of This World*.

⁹ Sfântul Iustin Popovici, *Biserica Ortodoxă și ecumenismul*.

¹⁰ Cît de batjocoritoare este această filozofie asupra oamenilor puteți afla la unul dintre cele mai mari motoare de căutare și servicii pe Internet, cu milioane de utilizatori, numit **Yahoo!** – ce însemnează o ființă sălbatică cu aspect omenesc, iar prin extindere om negliob, tont, primitiv.

Omul - "animal sexual"

Spuneam la început că țelul și rostul școlii este acela de a-i ispiti pe copii către toate patimile, și nu oricum, ci înfățișându-le drept „fapte bune” umaniste! Aceasta nu înseamnă nimic altceva decât dezrădăcinarea pedagogică din sufletul micilor botezați a conștiinței păcatului.

Dar cum? - căci păcatul nu poate fi uitat cu nici un chip, el ni se dezvăluie la tot pasul prin dureroasele sale urmări: suferințele, răutățile și mizeriile de tot felul, la capătul cărora se află moartea trupului, în fața căreia sufletul nostru nemuritor se cutremură și se pocăiește, aducându-și aminte de Făcătorul său său, chiar dacă de cele mai multe ori prea târziu. Pentru a desființa amintirea păcatului, trebuie mai întâi desființat din cugetul omenesc Ziditorul a toate, dar și însuși omul ca *Om!*

Numai ateismul evoluționist al lui Darwin, blestemata filosofie ce întemeiază astăzi întreaga noastră gândire bolnavă, a izbutit să săvârșească o astfel de lucrare.¹¹ Într-adevăr, dacă omul e „un animal” oarecare, și „Dumnezeu nu există” – precum zice darvinismul – atunci negreșit că nici păcat nu mai poate fi - ideea de „păcat” neavînd înțeles decât în legătură cu omul-chip și asemănare a lui Dumnezeu, care, prin călcarea poruncilor Ziditorului său, iese de sub ascultarea Acestuia și intră de bună voie în ascultarea satanei.

Iată dar cum omul darwinian al zilelor noastre e cu totul împăcat despre partea aceasta, măcar că viețuiește pururea în cuptorul patimilor, făcîndu-se jucăria spurcatului vrăjmaș al neamului omenesc: mai întâi, el se mîngîie cu gândul „smerit” că, fiind „doar” un animal, *nu are cum* păcătui, animalele petrecînd fără păcate sau fapte bune; pentru ca numaidecît să-și înalțe cu mîndrie fruntea, cugetînd că nici *nu are față de cine* să păcătuiască, de vreme ce el însuși e cea mai „desăvîrșită” ființă a lumii, slobodă așadar să facă *orice!*

Știînd toate acestea, să vedem cum își duc la capăt drăceștile noastre manuale școlărești lecția de smintire a copiilor spre curvie:

¹¹ Evoluționismul este parte a tuturor gnozelor, însă Darwin l-a dus pe ultimele piscuri, înlocuindu-l desăvîrșit pe Dumnezeu cel viu cu zeul „materiei vii”.

III

Curvia "naturală" sau Întreptătirea "filogenetică"¹² a curviei

Întîi și întîi, școlarul este învățat că înmulțirea prin împreunarea părții bărbățești cu aceea femeiască este ea însăși o treaptă a „evoluției materiei vii”, care – pasămite! - e silită să se „desăvîrșească” prin necurmata și tainica „adaptare la mediu”:

Noi știm că nu s-a petrecut nici o „apariție” din nimic: parte bărbătească și parte femeiască, așa au fost zidite făpturile înzestrate cu suflet simțitor (animalele) și cele cu suflet rațional (oamenii)!

Dar pornopedagogia urîtoare de om și hulitoare de Dumnezeu își urmează scîrnava lucrare de otrăvire a judecății și a inimii copiilor, încredințându-i că nu sînt decît niște cărnuri „evolute” - urmași ceva mai crescuți ai buruienilor cîmpului, ai băloaselor moluște, ai zburătoarelor turturele și ai chițcanilor rozători – așa cum „dovedește” un mizerabil desen, înfățișînd cîteva „perechi”: două flori, doi melci, doi pești, doi porumbei, doi șoareci, doi oameni - care se privesc ochi în ochi cu poftă. Caricatura poartă următoarea lămurire:

Organisme cu reproducere sexuată.¹³

După cum vezi, reproducerea sexuată presupune, în multe cazuri, un „el” și o „ea”. „Marea lor înfîlnire” îmbracă aspecte de comportament sexual fascinante în lumea animală (dansul nupțial, construirea cuiburilor, cîntecul, schimbarea coloritului) (BIO7).¹⁴

„Fascinant” înseamnă *fermecător*! Cartea stîrnește curiozitatea copilului pentru *vraja* diavolească a *poftei trupești*, punîndu-i înaintea ca *pildă* de urmat obiceiurile de împerechere ale dobitoacelor!¹⁵

Apoi, *Biologia* (de a 6-a) purcede la înfățișarea mădularelor celor de rușine, începînd cu recapitularea înmulțirii plantelor, pentru a trece la **sistemul reproducător și reproducerea la iepure** (BIO6), în care, pe marginea unei poze a bietului rozător disecat obscen, se arată ce face urecheatul ca să se înmulțească, cu amănunte anatomo-fiziologice.¹⁶

¹² „*Phylo-ghenia*” = „dorința de a se naște” e cea dintîi dogmă a darwinismului, învățînd că „speciile” s-au ivit unele din altele, și toate din „materia” neînsuflețită, pentru că așa „a fost necesar” și totodată din propria voință de a fi! Că toate acestea nu au nici un înțeles nu tulbură pe nimeni, atîta vreme cît neștiutorilor li se vîră în inimă credința gnostică în zeul Materie, care se auto-zămislește în noi și noi chipuri, împreunînd întru sine „necesitatea” cu „libertatea”.

¹³ Ce se poate țilcui în marginea acestei negrăite batjocuri diavolești a darwinismului? Cum te poți lupta cu ea, și ce rost are să mai țipi că omul nu „coboară” din babuin, că leii nu se „trag” din struți, nici vulturii din șerpi sau limacșii - din trandafiri! Și totuși am făcut-o, sprijinindu-mă pe țilcuirea la *Cartea Facerii* a Cuviosului Serafim Rose.

¹⁴ Negreșit că învățătura primită la școală e întărită acasă, prin filmele de educație zoo-pornografică de la *Teleenciclopedia* sau *Animal Planet*, ce spurcă ochiul copilului cu toate amănuntele împreunării muștelor, girafelor, balenelor, hopopotamilor, elefanților, păsărilor sau porcilor (chiar așa!).

¹⁵ Și într-adevăr, cînd se aprinde de patimă, și omul se umflă în pene ca un curcan, se apucă de făcut cuibușoare precum rîndunica, dansează și cîntă nestăpînit asemeni cocoșului de munte.

¹⁶ De ce iepure, și nu șoarece? Fiindcă în simbolistica iudaică, iepurele e întruchiparea desfrînării și totodată a diavolului (cu lungile urechi în loc de coarne)! De aici, desenele animate cu șmecheri iepuroi și, mai ales, nepovestita hulă a „iepușului” aducător de ouă roșii, idol al „paștilor” satanice.

Numaidecât i se alătură și *Biologia* de a 7-a, care, mergînd pe calea asemuirilor „științifice”, ajunge la scopul său: decoperirea goliciunii omului, mamifer între mamifere, pe care îl necinstește cumplit, dezvăluind taine ce ar trebui să rămînă ascunse, în acea limbă rece și totodată neînchipuit de scîrboasă, părut-înaltă, a anatomiștilor spintecători de trupuri și a cărților intelectual-pornofile:

Sistemul reproducător bărbătesc [desen]: glande anexe, penis, testicule, scrot, uretră, orificiu uro-genital (BIO7).

Testiculele sînt organe pereche [...]; sînt așezate în partea inferioară a abdomenului, fiind învelite într-o pungă tegumentară numită scrot. Își încep activitatea la pubertate (13-15 ani) și o continuă apoi întreaga viață (BIO7).

Și încă:

Spermatozoidul este format din trei regiuni: capul, voluminos, prezintă o formațiune mai ascuțită, cu ajutorul căreia rupe membrana ovulului în timpul fecundației; gîtul; coada, cu ajutorul căreia spermatozoidul se deplasează cu o viteză de 2-3 mm pe oră (BIO7).

După care se arată:

Sistemul reproducător femeiesc [desen]: trompe uterine, uter, ovare, vagin, vulvă, orificiu vaginal (BIO7).

Cu descriere amănunțită.

Învățătura cea păcătoasă lămurește tot ceea ce se întîmplă în lăuntrul „gonadelor” – zisele „testicule” și „ovare” - chipurile pentru a-i liniști pe copii în privința schimbărilor vârstei. De fapt, nu urmărește decît să-i obișnuiască încet-încet cu patima, făcîndu-i să-și plece luarea aminte către „viața glandelor”¹⁷:

Fiziologia gonadelor

Gonadele încep să se maturizeze și aceasta determină apariția menstrei la fete și emisia de spermă la băieți. Menstra durează 3-5 zile. Este o stare fiziologică normală, o etapă a ciclului menstrual (BIO7).

Scurgerile sînt „stări fiziologice normale” pentru omenirea căzută din starea ei firească de neprihănire! Astfel, sîngerarea lunară e o osîndă, prilej de pocăință, ce îi aduce aminte femeii de neascultarea cea dintîi a strămoașei care a pierdut întregul neam omenesc. Căci în timpul celor „3-5 zile ale menstrei”, ea nu e doar necurată trupește, așa cum vor să arate infectele reclame la „tampoane absorbante”, ci e necurată cu duhul, pricină pentru care nu i se îngăduie să intre în biserică și nici să se împreuneze cu bărbatul (întîi de toate pentru a nu-l întina și pe el, iar apoi pentru că zămisirea ar fi cu neputință în acest răstimp.) Ca să înțelegem bine cele spuse, trebuie să ne amintim că *Legea* cea *Veche* era în această privință necruțătoare: *Bărbatul care se va culca cu femeie în timpul curgerii ei și-i va descoperi goliciunea, acela a descoperit curgerea sîngelui ei și ea și-a descoperit curgerea sîngelui său: amîndoi să fie stîrpiți din poporul lor (Leviticul 20:18).*

La fel, scurgerea de sămînță la bărbat este și ea un păcat (la monahi se canonisește), arătînd că mintea nu e liberă de patimă, că e supusă trupului.

¹⁷ În librării au mare căutare cărțile de povești cu „Ovy” și „Spermy”.

IV Îndreptățirea "ontogenetică"¹⁸ a curviei

Mai departe, murdara *Biologie*, înainte-vestindu-i copilului de 13-14 ani bunătățile ce îl așteaptă în următoarea oră, întărită pofta de iscodire a acestuia, ispitindu-l să își afle propria „evoluție”. Zice:

În această lecție:

Vei descoperi că existența ta se datorează „unei întâliri” între doi gameți!
(BIO7).

Nu s-au întâlnit mama cu tata, ci niște „gameți”, niște nenorociți de „microbi”! Nicăieri poate nu țîșnește mai vîrtos verdele venin al disprețului umaniștilor iudei – care, după predania rabinică, sînt *toți* „dumnezei” din sămînță „dumnezeiască” – față de restul oamenilor, văzuți ca dobitoace vorbitoare, „organisme” carnoase urzite din scurgeri și țesute din sîngiuri, plămădiți în necuratul întuneric al pîntecelui, precum mormolocii în turbureala băltoacelor stătute!

Dar să nu zăbovim, căci e tot mai frumos:

Vei cunoaște lungul drum al devenirii tale ca ființă umană [...]. [Căci] la început, și tu [ca oricare făptură] ai fost doar... o celulă! [adică un... nimic - un punct încarnat, mai neînsemnat și decît un vierme! – care a „evoluat” în] celula-ou – embrion – făt – nou născut! [Urmînd apoi să treacă prin] copilărie – pubertate – adolescență! (BIO7).

Să luăm bine aminte la neînchipuita fărădelege a materialismului evoluționist, ce lasă aici de înțeles că făptura omenească (lipsită de suflet) nu e *om* decît odată cu nașterea, după ce se desprinde de mamă, și capătă un „statut social”!¹⁹

Minciuna aceasta vrea (și în bună măsură chiar a izbutit) să ne facă a uita adevărata învățătură a Bisericii lui Hristos și a noastră (singura păstrătoare a minunatelor și nepătrunselor taine dumnezeiești), ce arată cu toată limpezimea că, în însăși clipa unirii sămînței bărbătești cu aceea femeiască²⁰, ființa omului se zămislește deodată *întreagă*: trup și suflet rațional! Iar sufletul este *chipul lui Dumnezeu* în noi, despre care vorbește lămurit *Sfînta Scriptură* și tîlcurile de Dumnezeu purtătorilor

¹⁸ „Onto-ghenesis” vrea să zică „nașterea întru ființă” a fiecărei făpturi, pe limba filosofiei necredincioșilor, ce caută să ne încredințeze că așa zisa „evoluție” a insului e cumva o repetare - și prin asta o „dovadă” – a „filogenezei”, a „evoluției speciilor una din alta”.

Noi știm că singurul ce are *ființă* cu adevărat e Dumnezeu cel în Treime slăvit, Făcătorul a toate.

¹⁹ De cînd cu ecografele, văzînd toată lumea că fătul de trei luni este totuși un omuleț întreg, „știința” a început să se împleticească în propriile minciuni. Numai decît însă, la insuflarea patronilor din văzduh, umanismul a întors încurcătura tot înspre folosul său și s-a apucat să propovăduiască „drepturile embrionului”, pentru care vor fi născocite legi internaționale.

²⁰ „Întîlnirea” dintre „Spermy” și „Ovy”, cum batjocoresc necredincioșii lucrarea dumnezeiască.

Părinți! Nu are nici o însemnătate că ceea ce materialismul ucigaș numește „ou fecundat” sau „zigot” e atât de mic: el e o nouă făptură insuflată de „Duhul gurii” Ziditorului nostru.²¹

Urmarea e că niciodată disprețul față de *chipul lui Dumnezeu* nu a fost atât de desăvârșit ca în zilele noastre, când lumea e cu totul stăpînită de ucenicii balaurului celui mare, ucigaș de oameni dintru început. Acum, în spitalele noastre, fătul - *persoană* omenească în toată plinătatea cuvîntului! – este privit doar ca „țesut fetal” și „produs de concepție”!²²

Nespunînd mai multe despre antropofagia concretă a umanismului - care nu e nouă - se cere a aminti aici că toți copiii morți nebotezați reprezintă jertfă curată, fără cusur, adusă satanei; fiindcă, fără Sfîntul Botez, care e a doua naștere, din apă și din Duh, tot omul este de drept al vrăjmașului, prin înrobirea adamică. Toți acești nefericiți sînt așezați într-un loc osebit al iadului, unde, măcar că nu sînt muncîți, suferă nespusa durere de a nu fi laolaltă cu Hristos, cu Maica Domnului, cu Sfinții Îngeri și cu toți Sfinții. Asta e chiar una din pricinile pentru care satana și slugile sale omenești propovăduiesc atât de hotărît lepădarea în tot chipul a pruncilor.

Mai departe e lesne de înțeles scopul acestei gîndiri, care încurajează de istov nu numai curvia, dar și prea-nelegiuita ucidere a copiilor nenăscuți, sub scutul celei mai puternice îndreptățiri „raționalist-științifice”: căci, dacă fătul nu e om, atunci smulgerea lui din pîntece și lepădarea laolaltă cu gunoiul și necurățeniile poate fi îngăduită în deplină libertate, fără nici o tresărire, și vină nu avem!²³

Pentru ca fosta „celulă-ou”, care șade acum cu pixul în mîină pe băncile școlii, să priceapă desăvârșit și pentru totdeauna cum stau lucrurile, i se arată un amestec de poze care „dovedesc” cele povestite. Tabloul e cam așa: în partea dreaptă avem un spermatozoid care „penetreză ovulul”, cu tălmăcirea biruitoare: **Marea întîlnire! Spermatozoidul întîlnește și fecundează ovulul (BIO7)**; mai jos - un făt în pîntece și lozinca eretic-satanist-batjocoritoare: **Miracol! O nouă viață continuă viața speciei umane! (BIO7)**; în mijloc și deasupra tuturor - un copil de vreo doi ani - în *blue-jeans, of course* - stînd pe rotogolul pămîntului, văzut din „kosmos”, cu lămurirea trufaș-glumeață: **Gata să cucerească lumea! (BIO7)**.

Altă poză, mai jos, încheie „amintirile din copilărie” cu „întîlnirea” unei noi „perechi”, de anii elevului însuși: ni se arată cum băiatul îi întinde fetei (blonde, negreșit!), cu ghiozdan de școlăriță, un... - sigur că da! - un trandafir roșu! (Prietenii

²¹ „Știința” însăși recunoaște că „celula-ou” cuprinde întru sine toată „informația” care întemeiază întreaga creștere a omului, și a oricărei făpturi vii.

²² Adică „materie vie”. După ce e înregistrat la primărie devine cetățean! Iar dacă se întîmplă să moară înainte de vreme, e un „produs de concepție” care s-a preschimbat în „materie moartă”: drept urmare, e vîrît la frigider, într-o pungă de plastic, și e ars sau i se dă o întrebuințare umanistă, din el fabricîndu-se medicamente, cosmetice sau altceva folositor omenirii! Canibalismul e normă în „societatea civilizată”!

Am auzit nu de mult o întîmplare cu un prunc care, în urma unui accident de mașină al mamei, s-a născut la 5 luni. Pînă a nu muri, tatăl său – ce inimă de Creștin va fi avut! – a izbutit să-l boteze. După aceea, vrînd să ia trupul acasă, i s-a spus că nu are voie, întrucît „produsul de concepție” aparține „științei”. Cu mare greutate, acel om și-a îngropat într-un sfîrșit copilul, care fără îndoială a trecut de-a dreptul în ceata Sfinților Mucenici.

²³ Filosofia aceasta întrutotul satanică a făcut pe mulți, ucigași ai propriilor prunci, măcelăriți chiar într-o vreme când avortul era oprit cu strășnicie de „marele ocrotitor al copiilor și părinte al poporului”, Nicolae Ceaușescu.

După învierea de obște, în ceasul înfricoșat al judecării tuturor, ei – care, fără vină, nu vor ajunge a gusta bunătățile Raiului – se vor ridica în fața tronului Judecătorului tuturor, întrebîndu-ne: „Cu noi ce ați avut?” – și vom fi fără nici o apărare și acoperire a grozavelor și rușinoaselor ucideri, a căror pricină a fost doar scîrbavnica curvie.

ideii știu de ce!²⁴) Poza deschide un alt capitol al „devenirii” fragedului cetățean, cu „legenda”:

Va sosi timpul să-mplinești și tu destinul omului ca specie printre speciile Terrei! (BIO7).

Adică: „Și tu, mică jivină între jivine, vei urma vrînd-nevrînd «legea» nesmintită a firii, care e *legea trupului*, împreunîndu-te cu alte trupuri, atunci cînd îți va veni ceasul!”

Aici vom zăbovi, avînd a înțelege că prin lecția aceasta diavolul și ai lui plugari pe ogorul nelegiuirilor îi scot pe copii din starea de *sfîntenie* a minții, din *starea de feciorelnicie îngerească*, dată de neprihănirea trupului, și îi aruncă în starea păcătoasă, *trupească*, prevenind orice gînd de viețuire în curăție, gînd pe care Hristos și Preacurata Sa Maică îl trimit la o vreme oricărui tînăr creștin, prin mijlocirea Sfîntului Înger păzitor.

Nouă - fii de atei și foști atei, mai mult sau mai puțin - ne este cu neputință să pricepem că omul ce nu a cunoscut împerecherea, nici măcar în închipuire, are alte simțăminte, altă înțelegere, într-un cuvînt: *altă* viață lăuntrică decît ceilalți, care au ajuns la această *cunoaștere păgubitoare*. Dacă se întîmplă cumva a ne aminti simțămintele încercate de noi înșine în copilărie, așa păgînească cum a fost ea, vedem că gîndul *amestecării cu alt trup*, de ne și atrăgea cu poftă simțite sau închipuite, totuși ne era oarecum străin, rece și tulburător. Nici un copil, creștin cel puțin, nu vrea să se lepede de seninătatea fecioriei, care îl face să viețuiască în afara *lumii*, dîndu-i o libertate cu care nu se va mai întîlni niciodată: *libertatea duhovnicească*, nedeplină, firește, dar oricum cu totul deosebită de robia cărnii și sîngelui, în care îl aruncă dintr-o dată dulceața cunoașterii altui trup. Ce nu pricepem noi - creștini *materialiști* și *puțin-credincioși* cum sîntem – e că, prin apropierea materialnice, omul se pătrunde de dughuri necurate ; de aceea, cea mai mică primejdie de a primi în sine-ți dughuri drăcești ți-o dă ferirea de cele ale trupului, cît se poate: postul de mîncare, neatingerea altor trupuri și chiar pe al tău propriu, privegherea, metaniile, și orice altă rea pătimire. În loc să ne străduim din răspuțeri a-i feri pe copiii noștri – spovediți și împărțășiți! – de înrîuririle care îi pîngăresc și îi îndobitocesc pentru totdeauna, spre marea bucurie a dracilor! – noi nu știm ce să facem pentru a-i smulge din starea de nevinovăție pruncească și a-i pregăti pentru „viață”, adică pentru patimile cele păcătoase, neținînd nici o clipă seama de spusele Mîntuitorului nostru Hristos Iisus: *Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu* (Matei 5:8), și de prevenirea Sa: *Adevărat zic vouă: De nu vă veți întoarce și nu veți fi precum pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor. Deci cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta acela este cel mai mare în împărăția cerurilor* (Matei 18:3,4); și: *Adevărat zic vouă: Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copil nu va intra în ea* (Marcu 10:15).

În sfîrșit, nu se poate să nu băgăm de seamă cum nebuneasca învățătură școlară tăgăduiește și în acest loc *libertatea*, însușire dumnezeiască a omului: aici – libertatea de a nu urma legea trupească, trăind în curăție! În loc de asta, copilului i se sădește în suflet deznădăjduita credință antihristică în *predestinare* (parte a oricărei *gnoze*, atee

²⁴ Totuși, neștiutorilor le vom spune că floarea numită în elinește „trandafir”, iar în latină „roză”, e emblema societății secrete a „Rozacrucienilor”, aflată la obîrșia francmasoneriei, motor al raționalismului iluminist.

sau nu). De aici, ajungînd să se creadă rob al păgînescului „destin” - *Moira* Elinilor, *Karma* Inzilor și „Necesitatea” marxiştilor – el va fi ușor de încredințat că nu are de ales decît *felul împreunării*, fiind pregătit astfel să cadă în patimile cele mai grozave, cum se va vedea.

Dar răul și vicleanul pedagog merge încă și mai departe, născocind o nouă pricină de curvit, o îndreptățire „moral”-naturalistă, amăgindu-i pe școlari că împreunarea nu este doar un lucru „firesc” și totodată „fatal”, de neocolit, dar și o „datorie” față de specie!

Să-l urmărim cum își șerpuiește cuvîntul, sîsîindu-și prin ascuțișul dinților spuma cleioaselor minciuni înveninate:

Funcția de reproducere

Omul face parte integrantă din natură și, alături de toate ființele, prezintă aceleași trăsături esențiale, aceleași caracteristici comune. Una dintre acestea este reproducerea, capacitatea de a se înmulți, de a lăsa urmași (BIO7).

Tocmai că omul *nu face* „parte integrantă din natură”! - el s-a osîndit la părăsirea cu dobitoacele prin neascultare. Starea aceasta este însă oricum trecătoare: o dată că, la ieșirea din trup, omul cel cugetător (sufletul) se alătură duhurilor (fie ele bune sau rele); al doilea că după Învierea de obște însuși trupul se va înduhovnici, ajungînd la starea lui *firească* cea dintîi, nesticăcioasă și nemuritoare, măcar că *cei ce au făcut cele bune (vor ieși din morminte) spre învierea vieții, iar cei ce au făcut cele rele spre învierea osîndirii* (Ioan 5:29).

Nu, omul acesta, așa cum îl cunoaștem, nu e „omul natural”! – după dogmatisirea bolnavei teologii papistașe, și, în urma ei, a tuturor antihriștilor mai mult sau mai puțin atei care i-au urmat.

Într-adevăr, erezia romano-catolică propovăduiește că în Rai omul petrecea într-o stare „supra-firească”, din care a căzut în starea „firească”, „naturală”, „istorică”! – urmarea fiind tăgăduirea însemnătății păcatului, sau, după învățătura materialistă, a păcatului însuși!

În ce privește „capacitatea de înmulțire” animalică, ea a fost dată omului, dintru început, *doar ca putință*, Ziditorul înainte-văzînd, în atot-știința Sa, că îi va fi de trebuință lui Adam după căderea sa din har. Strămoșul însă era *liber să nu păcătuiască*, să nu cadă din starea lui aproape îngerească, și deci să nu se folosească de „funcția de reproducere” trupească, precum a și făcut atîta vreme cît a petrecut în Rai, unde a trăit împreună cu Eva precum Sfinții Îngeri.

Pe de altă parte, înmulțirea trupească este și o *osîndă* trecătoare a neascultării - *Iar femeii i-a zis: „Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale; în dureri vei naște copii”* (Facerea 3:16) – osîndă care se va ridica după Învierea și Judecata cea de obște, *căci la înviere nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer* (Matei 22:30).

Dar nici în viața aceasta nu ne-a fost luată libertatea neînmulțirii: putem să ne împreunăm, să zămislăm și să naștem, sau putem alege să trăim în feciorie *întru Hristos*, precum ne povățuiește Mîntuitorul Însuși, Sfîntul Apostol Pavel și Sfinții Părinți, cum se va arăta peste nu multe pagini.

Nu mă voi opri mai mult asupra acestor lucruri, lămurite în capitolul despre darwinism, care e chiar un scurt tratat de antropologie. Aici, avem a pătrunde pricinile părut-raționale, părut-științifice, ale curviei în care zace lumea de azi, și noi, împreună cu urmașii noștri - odată cu ea. Să răsfoim dar mai departe *Biologia* de a 7-a, nevoindu-ne să o și des-ființăm – cu ajutorul lui Dumnezeu, luminați de înțelegerile *Sfintei Sale Evanghelii* și sprijinindu-ne pe ziditorul cuvânt al Părinților bisericești – vădindu-i întreaga nimicnicie mincinoasă și pierzătoare de suflet:

Prin funcția de reproducere, viața speciei umane continuă (BIO7).

Și ce dacă continuă? Cu mult mai bine ar fi dacă oamenii ar trăi în feciorie, și nu ar mai zămislî copii în curvie și prea-curvie, născîndu-i ca mîncare a iadului! Scopul existenței noastre nu e urmarea „la nesfîrșit” și oricum a acestei „vieți” trecătoare și chinuite - doar „umbră și vis” sau, mai bine zis, *viețuire întru moarte* - ci mîntuirea și împlinirea numărului Dreptilor, după socoteala nepătrunsă a Dumnezeului celui în Treime slăvit. Decît să se îngrijoreze pentru stingerea „speciei”, fariseii umaniști (care peste cîteva rînduri se vor preface în apostoli ai prezervativului și steriletului) ar face bine să ia aminte la cuvîntul Sfîntului Ioan Hrisostomul, care bagă de seamă că nu înfrînarea de la împreunare a dus la nimicirea întregului neam omenesc (mai puțin a opt suflete) la Potop, ci dimpotrivă – multa împreunare curvească, urmată de nenumăratele zămisli nelegiuite.

Să ne lămurim totuși de ce stăruie manualul nostru să-i încredințeze pe copii că e musai să lase urmași. Aici fiți cu mare luare-aminte și vedeți cumplita mușcătură a șarpelui:

Viața indivizilor oricărei specii este limitată în timp și, din acest motiv, continuitatea vieții nu poate fi asigurată numai prin supraviețuirea individului. Reproducerea este aceea care duce la formarea de noi indivizi, la diversificarea lor, asigurîndu-se perpetuarea speciei, deci continuitatea vieții pe Pămînt. Ea este funcție esențială a materiei vii (BIO7). (Și se arată poze cu prunci în pîntece, spre batjocorirea dumnezeieștilor taine ale zămislii.)

Nici că se poate o dezvăluire mai curată a „crezului” panteist-materialist al „raționalei” învățături ce hrănește și îndrumă întreaga gîndire și viețuire a omului lepădat de Hristos-Dumnezeu! Căci zice: „Toți și toate sîntem parte a «vieții kosmice», a mării *zeițe* Materie, care trebuie să împărătească pămîntul în veac!” Iar prima din „funcțiile” noastre, „datoria” noastră de căpetenie, e tocmai împreunarea, arătată ca „faptă bună a materiei vii”!

Dar nu numai atît: dincolo de îndreptățirea patimii trupești, aici pătrundem în însuși miezul necredinței, care îl aruncă pe copil în cea mai adîncă deznădejde; în acest loc, drăceasca filosofie saducheană hulește întreaga *Evanghelie* a lui Hristos, toată predania Bisericii, care învață tocmai că omul *nu e o „specie” muritoare*, fiind însuflețit de Duhul lui Dumnezeu, și că însuși trupul a fost zidit la început nesticăcios, după cum va și învia la Înfricoșătoarea Judecată!

Blestemata școală propovăduiește învățătura celor pe care *frica morții îi ține în robie* [robia păcatului, n.n.] *toată viața* (Evrei 2:15).

Noi însă știm, sau ar trebui să știm și să nu uităm, că nu aceasta este adevărata „viață”, *căci pentru (noi) viață este Hristos și moartea un câștig*. (Filipeni 1:21). Fără

Hristos, toată petrecerea omului este moarte, după cuvîntul Evanghelistului: *Întru El era viață și viața era lumina oamenilor* (Ioan 1:4).

„Viață” nu e decît *viața veșnică*, întru refacerea părășiei cu Dumnezeu, care e singur cu adevărat viu! Încă o dată avem a spune: scopul existenței omenești nu este „perpetuarea, deci continuitatea vieții pe pămînt”, adică înveșnicirea păcatului și a morții pe acest „astru întunecat” (Sfîntul Iustin Popovici), ce nu e decît locul surghiunului nostru, vale a plîngerii zăcînd în stăpînirea celui rău. Dacă nu e cu blagoslovenie de la Dumnezeu, întru *Legea Lui* adică, înmulțirea omului se săvîrșește spre osîndă!

De altfel, „continuitatea” este cu neputință, fiindcă la vremea rînduită această lume *va arde*, după descoperirea făcută de Dumnezeu bine-plăcuților săi: *Ziua Domnului va veni ca un fur, cînd cerurile vor pieri cu vuiet mare, stahiile, arzînd, se vor desface, și pămîntul și lucrurile de pe el se vor mistui* (2 Petru 3:10).

Nu, scopul este *despățimirea*, prin care dobîndim viața de veci: *Deci, dacă toate acestea se vor desființa, cît de mult vi se cuvine vouă să umblați întru viață sfîntă și în cucernicie, așteptînd și grăbind venirea zilei Domnului, din pricina căreia cerurile, luînd foc, se vor nimici, iar stahiile, aprinse, se vor topi!* (2 Petru 3:11, 12).

Nu aici este mîntuirea - întru această lume căzută, întru înmulțirea oamenilor și a născocirilor lor nebunești și de prisos – ci alături de Dumnezeu, de Maica Domnului, de Sfintele Puteri cerești și de toți Sfînții; și de aceea următorii lui Hristos nu își pun nădejdea în lungirea bolii care ne stăpînește de șapte mii și cinci sute de ani, ci așteaptă, *potrivit făgăduințelor Lui, ceruri noi și pămînt nou, în care locuiește dreptatea* (2 Petru 3:13).

Singura noastră pricină de îngrijorare trebuie să fie păcatul propriu, iar nu împutîinarea și moartea trupească. *Noi – vorbind cu gura Apostolului - nu ne pierdem curajul și, chiar dacă omul nostru cel din afară se trece, cel dinăuntru însă se înnoiește din zi în zi. Căci necazul nostru de acum, ușor și trecător, ne aduce nouă, mai presus de orice măsură, slavă veșnică covîrșitoare, neprivind noi la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd, fiindcă cele ce se văd sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt veșnice* (2 Corinteni 4:16-18).

Căci știm că, dacă acest cort, locuința noastră pămîntească, se va strica, avem zidire de la Dumnezeu, casă nefăcută de mîină, veșnică, în ceruri. Căci de aceea și suspinăm, în acest trup, dorind să ne îmbrăcăm cu locuința noastră cea din cer.

Că noi, cei ce suntem în cortul acesta, suspinăm îngreuiți, de vreme ce dorim să nu ne scoatem haina noastră, ci să ne îmbrăcăm cu cealaltă pe deasupra, ca ceea ce este muritor să fie înghițit de viață.

Îndrăznind deci totdeauna și știind că, petrecînd în trup, suntem departe de Domnul - căci umblăm prin credință, nu prin vedere (2 Corinteni 5:1, 2, 4, 6, 7).

Noi nu vrem să „supraviețuim”, ci *avem încredere și voim mai bine să plecăm din trup și să petrecem la Domnul. De aceea ne și străduim ca, fie că petrecem în trup, fie că plecăm din el, să fim bine-plăcuți Lui* (2 Corinteni 5:8-9).

*

Precum vedem, ca de obicei, vrăjmașul învățător își începe lucrarea de ispitire sub acoperirea unei îndreptări firești, pe care o răstălmăcește după cum îi vine la socoteală. Așa și aici, trecînd ființa omenească în rîndul necuvîntătoarelor, el a vorbit

despre împerechere și zămislire ca despre niște „datorii naturale”, sprijinindu-se pe adevărul că împreunarea dintre bărbat și femeie a fost rînduită de Ziditorul a toate ca mijloc de înmulțire a omului după alungarea din Rai.

Ce nu li se mai spune copiilor e că, tot Dumnezeu a toate, care e și Judecător, a îngădit împreunarea aceasta firească în marginile *Legii Sale*, prin așezămîntul dumnezeiesc al *căsătoriei*, așa cum a fost lăsat el *norodului ales*, mai întîi Iudeilor, și apoi Creștinilor. De aceea, fără binecuvîntarea Dumnezeului tuturor, *orice legătură trupească înseamnă curvie, chiar dacă se face spre nașterea de prunci!*²⁵

Prin *Legea Sa cea Veche*, Domnul și Dumnezeu tuturor a hotărnicit strîns împreunarea trupească, prin opriri a căror călcare se osîndea cu moartea și cu sterpiciunea, precum citim în privința prea-curviei:

De va curvi cineva cu femeie măritată, adică de va curvi cu femeia aproapelui său, să se omoare desfrînatul și desfrînata (Leviticul 20:10).

Sau a împerecherii între rude:

Cel ce se va culca cu femeia tatălui său, acela goliciunea tatălui său a descoperit; să se omoare amîndoi, căci vinovați sînt.

De se va culca cineva cu nora sa, amîndoi să se omoare, că au făcut urîciune și sîngele lor este asupra lor.

Dacă își va lua cineva femeie și se va desfrîna cu mama ei, nelegiuire face; pe foc să se ardă și el și ea, ca să nu fie nelegiuiri între voi.

De va lua cineva pe sora sa, după tată sau după mamă, și-i va vedea goliciunea și ea va vedea goliciunea lui: aceasta este rușine și să fie stîrpiți înaintea ochilor fiilor poporului lor. El a descoperit goliciunea surorii sale; să-și poarte păcatul lor.

Goliciunea surorii mamei tale și a surorii tatălui tău să n-o descoperi, că unul ca acela își dezgolește trupul rudei sale și-și vor purta păcatul amîndoi.

Cel ce se va culca cu mătușa sa descoperă goliciunea unchiului său; să-și poarte amîndoi păcatul și fără copii să moară.

De va lua cineva pe femeia fratelui său, urîciune este, că a descoperit goliciunea fratelui

E drept că o vreme s-a îngăduit concubinajul și poligamia, iar apoi doar despărțirea urmată de o nouă căsătorie (altă față a poligamiei). La vremea lor, acestea au fost pogorăminte dumnezeiești, așa cum le amintește Iudeilor Mîntuitorul, muștrîndu-i cu asprime în privința despărțirii: *Pentru învîrtoșarea inimii voastre v-a dat voie Moise să lăsați pe femeile voastre, dar din început nu a fost așa (Matei 19:8)*. Adică, odată cu zidirea, Dumnezeu a hotărît ca bărbatul (Adam) să aibă o singură femeie (Eva) și femeia un singur bărbat, precum i-a și zidit. Legea s-a păstrat cîtva timp, cum citim în viețile Patriarhilor, apoi oamenii au căzut tot mai mult întru ale trupului, încît a trebuit să fie stîrpiți cu toții, mai puțin familia Dreptului Noe. Ziditorul a îngăduit însă și după aceea însoțirea bărbatului cu mai multe femei, pentru înmulțirea neamului omenesc. Doar pentru o vreme însă, pînă cînd acesta s-a întărit asupra întregului pămînt. Atunci, El Însuși, întrupîndu-Se, a refăcut așezămîntul

²⁵ *Neamurile*, adică cei care nu au primit descoperirea adevăratului Dumnezeu, nu cunosc cu adevărat ce este aceea căsătorie, ci doar o legătură după legile omenești, pe care singuri și le-au dat, după care vor și fi judecați: *Cîți, deci, fără lege, au păcătuit, fără lege vor și pieri [...]. Căci, cînd păgînii care nu au lege, din fire fac ale legii, aceștia, neavînd lege, își sunt loruși lege (Romani 2:12, 14)*. Nu de aceștia vorbim aici, ci de Creștini care, în *Lege* păcătuiind, *prin lege vor fi judecați (Romani 2:12)*.

căsătoriei, statornicind pentru totdeauna ca *fiecare să-și aibă femeia sa și fiecare femeie să-și aibă bărbatul său* (1 Corinteni 7:2) și oprind desăvârșit despărțirea urmată de o nouă căsătorie, după cum s-a lămurit din vorbirea cu fariseii:

Și s-au apropiat de El fariseii, ispitindu-L și zicând: Se cuvine, oare, omului să-și lase femeia sa, pentru orice pricină?

Răspunzând, El a zis: N-ați citit că Cel ce i-a făcut de la început i-a făcut bărbat și femeie?. Și a zis: Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup. Așa încât nu mai sînt doi, ci un trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă.

Iar Eu zic vouă că oricine va lăsa pe femeia sa, în afară de pricină de curvie, și se va însura cu alta, săvîrșește preacurvie; și cine s-a însurat cu cea lăsată săvîrșește preacurvie (Matei 19:3-6, 9).

Poruncă ce a fost întărită încă o dată, prin gura Sfîntului Apostol:

Iar celor ce sînt căsătoriți, le poruncesc, nu eu, ci Domnul: Femeia să nu se despartă de bărbat! Iar dacă s-a despărțit, să rămînă nemăritată, sau să se împace cu bărbatul său; tot așa bărbatul să nu-și lase femeia (1 Corinteni 7:10, 11). Te-ai legat de femeie? Nu căuta dezlegare. Te-ai dezlegat de femeie? Nu căuta femeie (1 Corinteni 7:27).

Manualele pe care le avem în față se ridică întîi de toate împotriva acestui așezămînt al Domnului și Dumnezeului nostru Iisus Hristos, care trebuie șters din mințile noilor generații și înlocuit cu „legea perpetuării speciei”, care nu e altceva decît *legea curviei firești!*

Acesta e doar începutul însă, căci diavolul voiește pieirea desăvârșită a ființei omenești, pe care o împinge să caute noi și noi adîncimi ale păcatului.

De aceea, nu peste mult, el va șterge tabla pe care scrisese că omul trebuie să se înmulțească cu orice pret, punînd în loc lecția împotrivoare despre împreunarea fără zămislire. Prin asta el îi ispitește pe copii către *curvia nefirească*, la curvia în sine, săvîrșită după alte „legi”, „raționale”, care și ele înlătură *Legea Stăpînului* a toate și așezămintele Acestuia, precum vom vedea îndată:

V Curvia "civilizată" sau despre îndreptățirea "ratională" a împreunărilor curvesti

La o vreme, *Biologia* de a 7-a iese din hotarele zoologiei și tăbărăște în acelea ale „parapsihologiei” și „sociologiei sexuale”, alcătuiindu-se într-un mic tratat de curvit în chip „european”. Nici vorbă nu mai e acum de înmulțire, de „perpetuarea speciei”, ci dimpotrivă: „cuplarea indivizilor umani” e înfățișată de aici încolo ca un „act” de sine stătător. Căci omul – zic umaniștii cei urîtori de Adevăr - nu e doar un dobitoc prost - supus „legilor naturii” (așa-ziselor „instincte”), dar și un „dobitoc rațional”, „liber” adică să-și orînduiască viețuirea după cum crede de cuviință.

Asta i se vîră în cap școlarului, pe care manualul îl momește cu otrăvite făgăduințe, zicîndu-i:

Vei putea decide corect asupra exprimării intimității tale, găsind echilibrul corect între instinct și rațiune (BIO7).²⁶

Care „rațiune”? Aceea stricată de căderea în păcat, rațiunea trupului, ce se pleacă pururea către dulceața păcatului!

Pornind de aici, vom vedea cum, treaptă cu treaptă, drăceasca educație strecoară în mintea copiilor credința că plăcerile păcătoase sînt partea „omului ca om”, a ființei „evolute”; că „Instinctul orb” (pofa firească) e rușinos atunci cînd se folosește spre zămislire, după rînduială, acesta fiind un scop „animalic”, „primitiv”, înjositor pentru „omul modern”; că „judecata” noastră „sănătoasă” cere să urmăim lui („instinctului”) numai întru „libertatea exprimării intimității”, atît cît să dobîndim „omeneasca” desfătare simțuală, bunăstarea „psiho-fizică”! Căci doar animalele mănîncă de foame, omul mestecă și „de plăcere”, precum am învățat, laolaltă cu copiii noștri²⁷! La fel și în cele ce urmează, *Biologia* împreună cu *Educația civică* lasă de înțeles că numai animalele se împerechează doar pentru a se înmulți – omul o face întîi de toate „de plăcere”! E o rușine să mănînci orice și doar pentru a te hrăni, e o rușine să naști copii după împreunare și zămislire, atunci cînd ți-i dă Dumnezeu – asta e partea necuvîntătoarelor!

Încheierea e că „rațiunea” trebuie să hotărască întotdeauna – printr-o chibzuită „politică contraceptivă” („pază” și avort) - cînd și dacă ne vom mai înmulți; sau dacă nu cumva e mai bine pentru noi să ne împreunăm toată viața numai și numai „de plăcere”, în toate chipurile „culturale”, fie ele „după natură”, dar – de ce nu?²⁸ – și

²⁶ Țsta e neomenescul fel de a vorbi masonic-diavolesc-european, cu totul abstract, care înfățișează cele mai tulburătoare, sau mai dureroase, sau mai înfricoșătoare, sau mai blestemate fapte drept simple „probleme tehnice”.

²⁷ Piscul „raționalismului” mandibular e atins prin roaderea „gumei de mestecat”, născocirea sub-oamenilor americani ce ne face de rîsul porcilor.

²⁸ = „Why not?” – lozincă a apostolilor „toleranței”, care „acceptă” toate chipurile împreunării; a ajuns numele unor discoteci unde se săvîrșesc toate blestemățiile.

împotriva „naturii”, de care nu în zadar ne-am chinuit a ne despărți atîta amar de „milioane de ani”, cît a durat „evoluția maimuței” întru om european!

Pe scurt, mincinoasa învățătură propovăduiește că „raționalitatea” stă tocmai în căutarea și născocirea de noi și noi mijloace de împlinire a plăcerii celei ucigașe de suflet și de trup, îndreptățind orice nelegiuire umanistă prin „rațiunea” păcatului, care se împotrivesc adevăratelor *rațiuni* (rînduiești și scopuri) puse de Ziditor întru fiecare lucru.

Să privim cu luare-aminte cum sînt puse în lucrare toate aceste ispitiri.

Pentru început, antihristicul manual trezește grija copilului pentru schimbările care se petrec în trupul său:

Vei înțelege de ce la sfîrșitul copilăriei corpul tău se schimbă! Vei fi mai bine pregătit să înțelegi mesajele propriului tău corp, să găsești răspunsuri la întrebările și neliniștile adolescenței (BIO7) – vîrsta marilor întrebări și riscuri (BIO7).

Într-adevăr, odată cu prima tinerețe, se trezește și conștiința de sine – care e glasul lui Dumnezeu în inima noastră - și omul începe să se întrebe despre bine și rău, despre, viață, moarte și mîntuire, într-un cuvînt, despre rostul său pe pămînt. Totdeodată aceasta e vîrsta la care începe un puternic război trupesc, ce îl tulbură grozav pe tînărul neînvățat, cum arată Sfinții Părinți nevoitori: “Doctorii spun că la cincisprezece ani copiii sînt asaltați puternic de poftă”²⁹ – povățuindu-ne hotărît: „Cum vom înlănțui această fiară? Ce vom face? Ce frîu să-i punem? Mai întîi să-i îndepărtăm pe copii de vederea și auzirea a ceva rușinos.”³⁰

Pedagogia drăcească îl încredințează pe școlar dimpotrivă, că nu există nimic rușinos, că toate sînt „naturale”! – ispitindu-l să-și plece luarea-aminte către „glasul” trupului, al cărnii și sîngelui. În loc să-i înfrîneze reaua curiozitate pentru cele de sub pîntece, călăuzind-o spre cele ale duhului - „Sus să avem inimile!” – ea îi face a crede că sufletul cel rațional trebuie să se supună „mesajelor” dobitocești ale trupului, ale „rațiunii” și voinței lui păcătoase.

Învățămîntul pune preț întîi de toate pe însăși „cunoașterea” și pe „experiența inițiativă” a răului. Copiii trebuie să afle răspuns la toate *întrebările trupului*, pentru a-l putea *sluji* așa cum se cuvine.

Cine e îndreptățit să-i sfătuiască? Oricine are o oarecare învechire în păcat:

Totul este că nu te lași dus de val! Învață să comunici cu cei din jurul tău. Vorbește despre tine, despre problemele tale cu prieteni adevărați, cu părinții sau cu profesorii. Deschide mai ales o poartă de comunicare în privința vieții sexuale [...]. Ai ocazia să vorbești deschis despre lucruri firești, care te preocupă la această vîrstă (BIO7).

Și încă o dată:

Mai ales, vei putea vorbi deschis despre toate acestea, pentru că sînt lucruri firești, normale (BIO7).

Păcatul a ajuns într-adevăr „normal”, fiind parte a firii omului căzut; el este chiar „sinele” nostru, „sufletul” nostru cel mincinos, cum arătăm și în alt loc, urmînd cuvîntul Sfîntului Ignatie Briancianinov. De acesta ne spune Hristos că trebuie să ne

²⁹ Sfîntul Ioan Gură de Aur, *Omilii și cuvîntări despre educația copiilor*, Ed. Marineasa.

³⁰ *Idem*.

lepădăm, și nicidecum să-i facem voile: *Cel ce își iubește sufletul îl va pierde; iar cel ce își urăște sufletul în lumea aceasta îl va păstra pentru viața veșnică* (Ioan 12:25).

În ce-i privește, elevilor supuși educației smintitoare li se cere, ca temă pentru acasă, alcătuirea unei *fișe de activitate*, a unui chestionar la care sînt siliți să răspundă dacă s-au „informat” despre viața sexuală, cum, de la cine, și dacă au aflat ceva „folositor”.

Ținta ascunsă a întrebărilor sînt părinții. Față de ei trebuie să își piardă copiii fireasca rușine, călcînd porunca lăsată de Domnul și Dumnezeuul nostru: *Rușinați-vă de desfrînare înaintea tatălui și a mamei* (Sirah 41:20).

Căci, printre alte scopuri distrugătoare, școala are menirea de a îndepărta pe copii de părinți, aducîndu-i în ascultarea Statului și a „comunității”, întruchipate de profesori, asistenți sociali (toți – femei, încît vezi bine că nici nu mai știi cum să-i numești, pînă și gramatica se răzvrătește), colegi și prieteni. Urmarea e că, dacă părintele nu vorbește „deschis” cu copilul despre „tainele sexului”, el va fi judecat de profesori drept „rigid” și „înapoiat”, și copiii își vor pierde încrederea în el, cum se întîmplă în Apus, de unde au fost *tălmăcite cuvînt cu cuvînt* ale noastre manuale.

Ce este de vorbit atît de mult? Care sînt „marile riscuri ale adolescenței”? Le aflăm atunci cînd manualul „sexologic” și ucigaș îi povestește copilului despre „folosul” lecției, zicîndu-i:

Vei fi pregătit să eviți păienjenitul unor pericole care te pîndesc: SIDA și alte boli cu transmitere sexuală și drama unei sarcini nedorite! (BIO7).

Așadar, pruncii sînt o „primejdie” și o „dramă” asemănătoare SIDA, sifilisului, blenoragiei, șancrului moale sau tare, și trebuie să luptăm contra lor! – fiindcă ei vin nechemati, de nicăieri, și împiedică la o vreme dobitoceasca desfătare a *necurmatei împerecheri!*

O asemenea învățătură nu a mai fost predată nicicînd copiilor, nici măcar de înverșunații Sodomeni și Gomoreni! Căci aici filosofia satanică a zilelor noastre se răzvrătește fățiș împotriva Ziditorului a toate și desparte cu desăvîrșire faptul împreunării de acela al zămislirii de prunci, adică răstoarnă întreaga așezare a firii omenești, schimbînd ceea ce a fost dat doar ca un *mijloc în scop* de sine stătător! Căci zice de Dumnezeu cuvîntătorul Hrisostom prea-lămurit: „Dumnezeu a pus poftă spre facere de copii, nu spre curvie și prea-curvie.”³¹

Plăcerea dobitocească ajunge astfel să fie propovăduită ca *idol*, așa cum nu s-a mai întîmplat altădată. Aceasta e treapta cea mai de sus a curviei, pe care „înapoiții strămoși” păgîni nu puteau să o atingă, fie și din pricină că le lipsea „știința”!

Scîrnavele boli numite pe bună dreptate „rușinoase” sînt tocmai una dintre bătăile dumnezeiești pricinuite de această răzvrătire. Fiindcă, oricît ne-am amăgi, *Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; căci ce va semăna omul, aceea va și secera. Cel ce seamănă în trupul său însuși, din trup va secera stricăciune* [...] (Galateni 6:7, 8).

Dar „evoluatul” hominid al acestor vremi de „progres și civilizație” nu se lasă nicicum oprit din alergarea sa neostoită către iad; împietrit la suflet cu desăvîrșire, îndobitocit în curvie, el încă se răzvrătește, născocind mijloace de a scăpa de osîndă și de păcătui nestingherit. Turbat de poftă și umflat de mîndrie, măcar că putrezește pe

³¹ Sfîntul Ioan Gură de Aur, *Omilii ...*, op.cit

picioare, omul-drac își închipuie că va frînge hotărîrile atotputernicului Ziditor și Judecător cu ajutorul mizerabilei sale „științe medicale”.

Credința aceasta satanică propovăduiește înainte de toate că boala pricinuită de curvie poate fi ocolită, dacă păcatul însuși se săvîrșește după rînduierile fariseice ale *spălărilor tipiconale*, precum scrie la carte:

Relațiile întîmplătoare, fără a cunoaște bine persoana cu care te împrietenești, pot aduce riscuri mari, te pot îmbolnăvi (BIO7). De aceea, vei învăța reguli de igienă pentru o viață sexuală sănătoasă (BIO7).

Urmarea e că fetele noastre – poate chiar ale mele și ale tale, iubite cititorule - vor ajunge, nu mult după terminarea *studiilor*, să anunțe „civilizat” la ziar: „Studente, blondă și roșcată super-sexy, sîni mari, satisfacem total domni generoși. Discreție, curățenie, igienă”. Nici nu te poți mira, căci școala și casa de curve sînt două instituții umaniste născocite de vrăjmașul diavol pentru a împătimi *democratic*, adică desăvîrșit, trupul obștesc. Totul este să se spele vasul trupului pe dinafară. Că în lăuntru el este spurcat, că sufletul e pîngărit, nu are nici o însemnătate, fiindcă asta *nu se vede!*

Apoi, vicleanul pedagog se face că-i sperie pe copii cu dezgustătoarea înfățișare a bolilor așa de poetic numite „venerice” (spre cinstirea Venerei, zeița curviei). De fapt, scopul nu e trezirea fricii de boală (și totodată de împreunarea nelegiuită), ci dimpotrivă, disprețuirea ei și întărirea încrederii în puterea atot-tămăduitoare a științei omenești:

Aceste boli se pot evita! Dacă totuși te îmbolnăvești, consultă medicul. O igienă perfectă și o viață echilibrată te pot feri de aceste neplăceri (BIO7).

Ce e aceea „viață (sexuală!) echilibrată”? Nimic alta decît curvirea în chip „rațional”, „moral” și „civilizat”! Zice:

Alegerea cu grijă a prietenilor, urmată de perioada de cunoaștere bazată pe sinceritate și respect, adoptarea unei atitudini delicate și afecțiunea reciprocă vor determina o stare de sănătate și echilibru fiecăruia (BIO7).

Liniștindu-i pe copii despre bolile curvești, *Biologia anti-biologică* se răsuște iarăși împotriva zămislirii și nașterii de prunci, învățînd că acestea trebuie și pot fi ocolite, căci și în această privință „știința și tehnica” omenească au izbutit să biruie voința dumnezeiască.

Astfel, pentru că **viața nu e lipsită de evenimente neplăcute (BIO7)**, nebuneasca școală, „instituție fundamentală” a Statului iudeo-francmasonic, predanisește *copiilor noștri* „doar” cîteva metode de contracepție:

În continuare enumerăm cîteva dintre barierele care pot împiedica fecundarea, deci formarea celulei-ou: tabletele contraceptive – împiedică ovulația; steriletul este un dispozitiv care se fixează în uter și împiedică spermatozoizii să ajungă în trompe; diafragma – are forma unei semisfere care astupă colul uterin; prezervativul – se aplică pe organul copulator bărbătesc. Este cel mai sigur și cel mai eficace, neavînd contraindicații. Este și o barieră împotriva unor boli³²; stabilirea propriului calendar al ciclului menstrual, prin care poți descoperi perioada de concepție (BIO7).

³² Scîrbavnicul maț de cauciuc, drăceasca sculă de curvit „în siguranță”, de care porcii s-ar rușina să și-l „aplice pe organul copulator”, e înfățișat de-a dreptul ca o armă de apărare în războiul cu vrăjmașul cel tainic numit SIDA, la care

Vedem bine că aici copii nu mai sînt îndemnați doar către curvie, ci spre curvia împreună cu uciderea și cu lepădarea de Hristos-Dumnezeu, Cel care hotărăște în atot-înțelepciunea și atot-bunătatea Sa cine și cînd să se nască.

La auzul acestor învinovățiri, judecata noastră umanistă se îndărătnicește și nu vrea să primească cel puțin una dintre ele: aceea că prin „contracepție” curvarii cei apostatați se fac vinovați de omor, că doar această născocire umanistă vrea tocmai să împiedice uciderea fătului în pîntece!

E o minciună, o amăgire de sine și o înșelăciune diavolească, fiindcă așa-zisa „contracepție” este cu neputință, oricare ar fi „metodele” folosite! Să le luăm pe rînd, fiind cu luare-aminte la ce se înțelege de fiecare dată prin „împiedicarea fecundării”, a „formării celulei-ou”.

Mai întîi, se spune (li se spune copiilor!) că „tabletele contraceptive” ar împiedica ovulația”. Nu este de loc așa, „pilula anovulatorie” are cu adevărat o altă lucrare: anume oprește mutarea „oului fecundat” din „trompe” (!) în lăcașul său „intrauterin”, adică în *sînul mamei*. Cu alte cuvinte, „pilula” ucide fătul în primele trei zile de viață.

Pentru a acoperi omorul, pînă nu demult, medicina umanistă mințea, spunînd că întreruperea sarcinii între zămislire și implantare e cu neputință prin medicamente, lucru pe care îl cunoșteau însă cei din vechime, și îl osîndeau precum se cuvine. Astfel, Sfîntul Vasile cel Mare, în canonul 2, învață astfel: „*Cei care dau medicamente preventive sînt ucigași. Și ei, și cele care primesc otrăvuri ucigătoare de feți.*”

Pe aceste femei căzute din firea femeiască și unite cu aceea drăcească, Sfîntul Nicodim Aghioritul le mustră cumplit, ca pe niște omorîtoare de nevinovați ce sînt:

„*O, urgisitelor de Dumnezeu! O, blestematelor! O, pîngăritelor! Cu adevărat drăcesc lucru este acesta pe care îl întrebuițează, cu adevărat și mare păcat de moarte este această faptă; pentru că se fac ucigătoare și ucid nu unul, doi, sau trei oameni, ci fac atîtea ucideri cîți copii aveau să nască după urmarea trebuinții și a legii firești pe care Dumnezeu a hotărît-o.*”

Pentru aceasta cu femeile care au ucis de bună-voie se numără împreună și acestea de întîiul canon al Sfîntului Sinod al 6-lea, și de canonul 21 al localnicului Sinod din Anghira și de al 2-lea și de al 8-lea canon al Marelui Vasile; și ca niște ucigașe se canonisesc 10 ani să nu se împărtășească.

Că ce altceva arată cu această faptă aceste pîngărite femei? Fără numai că sînt pe față curve și prea-curve.

Dumnezeu a dat ca un blestem sterpiciunea femeilor; iar ca o binecuvîntare a dat multa rodire, creșterea și înmulțirea copiilor, că așa zice: *Nu va fi neroditor, nici sterp pe pămîntul tău* (Ieșire 23:26), și la a doua Lege: *Nu va fi întru voi neroditor, nici sterp* (A doua lege 7:14). Iar aceste prea-înrautățite binecuvîntarea și buna-norocire pe care le-a dat-o Dumnezeu, o întorc spre blestem și nenorocire. O, mare netemere de Dumnezeu! O, înfricoșată osîndă pe care o vor lua ticăloasele după moarte!”³³

sînt chemați și școlarii; acestora li se arată un semn - ca un omega alungit, sau ca un pește care stă în coadă - cu îndemnul: **Reține acest semn! El simbolizează lupta împotriva cumplitei boli care este SIDA (BIO7).** Aceasta e o altă amăgire, căci așa-numita „SIDĂ” nu se ia prin împreunare, ci doar prin sînge, fiind o boală născocită în laborator de către urătorii de Hristos și de oameni, care vor să fie stăpîni ai vieții și ai morții, precum se și laudă.

³³ Sfîntul Nicodim Aghioritul, *Hristoitia*, Ed. Bunavestire, Bacău.

Sfântul Nicodim bagă de seamă aici înfricoșătorul adevăr al folosirii *otrăvurilor* înșelător numite „preventive”: ele sînt ucigătoare de prunci într-o măsură neasemuit mai mare decît avortul propriu-zis, căciucid necurmat, și într-un fel atît de ascuns, încît femeia nici nu știe dacă a fost însărcinată sau nu!

Și încă ceva: „anticoncepționalele” pricinuesc o împietrire sufletească și o nepăsare desăvîrșite. Dacă pentru un avort „normal”, însoțit de vederea celui ucis, femeia va avea (poate) oarecînd muștrări de cuget, apoi pentru folosirea tabletei celei „curate” nu va avea în veac conștiința vinovăției. Ea va trăi și va muri cu înfricoșătoarea povară a nenumăratelor omoruri nebăgate în seamă, pentru care nu s-a căit, nu s-a spovedit, pe care nu le-a ispășit în nici un fel.

Manualul de tehnică și tehnologie a curviei amintește și de așa numita „diafragmă”, o sculă de „forma unei semisfere, care astupă colul uterin”, adică are aceleași urmări ca și pasila: oprește așezarea oului fecundat în *mitras* („sînul mamei”), locașul din pîntecele femeii unde va crește mai departe fătul.

Cum rămîne însă cu „prezervativul” și „steriletul”, propovăduite drept „bariere în calea fecundării”? Folosirea lor nu înseamnă altceva decît chipuri noi ale *onaniei!* - ale vărsării sămînței nu în pîntecele femeii, ci alături, pe „pămînt”. Tot aici intră cumva și „calendarul”, care se întemeiază pe știința că în acele zile femeia e neroditoare.

S-ar zice că acest urîcios păcat, pentru care Domnul Dumnezeu l-a pierdut pe Onan, nu este totuși ucidere de prunci. Și asta e o minciună! – fiindcă prin onanie se stîrpește puterea zămislitoare pusă de Ziditor în sămînța bărbătească și femeiască, din care El, în judecata Sa nepătrunsă, a hotărît ca la o vreme, neștiută nouă, să se ivească o nouă viață!

În scurt, trebuie înțeles că cei ce împiedică nașterea de copii, prin orice mijloace, sînt ucigași, după cum zice undeva și Tertulian: „*A împiedica nașterea înseamnă a te grăbi să ucizi*”.

Cît despre rostul „umanitar” și „medical” pe care l-ar avea „anticoncepția”, preîntîmpinînd – chipurile! - avortul propriu-zis, oricine chibzuiește cît de puțin înțelege că e o vicleană amăgire; folosirea „mijloacelor contraceptive” - despre care „știința” însăși recunoaște că **prezintă și avantaje, și dezavantaje, și nu oferă protecție totală** (BIO7) – este urmată întotdeauna de avort: căci, unde nu reușește pilula, va izbuti chiureta sau, mai nou, *aspiratorul* electric de prunci.

Dumnezeu nu poate fi înșelat și peste rînduielile Lui nu poate trece nimeni. Astfel, nădăjduiesc că din cele spuse pînă acum s-a vădit că împreunarea de dragul împreunării, dar fără zămislire, e cu neputință, și că strădania nebunească de a preîntîmpina zămislirea întrece curvia cea după fire și duce la curvia peste fire și împotriva firii, însoțite negreșit de ucidere.³⁴

³⁴ La noi, lupta împotriva zămislirii și ispitirea copiilor către împreunările nefirești este abia la început, față de țările europene „evolute”.

Astfel, în școlile englezești nu se mai predanisească drept „tehnici anticoncepționale” prezervativul și calendarul, ci gomoria și sodomia, prin care – pasămite – s-ar „stăpîni rata sarcinilor la adolescente, care e cea mai mare din Europa Occidentală”! (De ce nu trebuie ele să nască se va lămuri din cele ce urmează.)

Firește că de această lucrare pedagogic-medicală se ocupă Departamentele pentru Sănătate și Educație ale guvernului. Acestea au uneltit un plan – numit *A pause* („O oprire”), pus în lucrare la Universitatea din Exeter – care urmărește „antrenarea” profesorilor de școală medie, pentru a fi în stare să-i învețe pe elevii sub 16 să se „oprească” de la „sexul-

Vedem așadar că „anticoncepționalismul” școlar năzuiește să preschimbe pe *toți oamenii*, de va fi cu putință, în curvari și malaheeni, în ucigași și călcători ai voinței dumnezeiești, altfel spus, să preschimbe întreaga omenire într-o gloată de *diavoli încarnați!*

Dar lucrurile nu se opresc aici, căci blestemata educație își întemeiază propovăduirea fărădelegilor strigătoare la cer printr-o pricină „rațional-morală” mai rea și mai pierzătoare decât păcatele înseși, încredințându-i pe școlarii de a 7-a că, deși au putința de a naște prunci, ei nu vor fi în stare să-i crească!

Mai întâi, vicleanul ucigaș de oameni și de ai săi următori îl stârnește pe tânăr la uciderea de prunci, strecurându-i totodată în minte că pentru a fi părinte îți trebuie o oarecare „pregătire”:

Pentru a te feri de complicații nedorite este bine să cunoști câteva metode contraceptive (de evitare a apariției unui „bebe” atunci când nu ești pregătit) (BIO7).

Apoi, încetul cu încetul, amăgitorii îl încredințează desăvârșit de a lui netrebnicie și nepricepere, arătându-i că nu e decât o ființă slabă de minte, neputincioasă în fața poftelor de împreunare și a iscodirii, patimi cu totul dobitocești:

Vei înțelege că aducerea pe lume a unei noi ființe implică o mare responsabilitate (BIO7).

Desigur, la adolescență, instinctul sexual și curiozitatea sînt puternice. Dramele apar pentru că la om gonadele acționează cu mult înaintea maturizării psihice și tînărul nu este încă pregătit să-și îndeplinească toate responsabilitățile de părinte (BIO7).

Și încă o dată:

Dacă în perioada pubertății, sub acțiunea hormonilor, se dezvoltă și intră în funcțiune sistemul reproducător, nu înseamnă că ești pregătit pentru a da naștere unei noi ființe, deși acest lucru este posibil! (BIO7).

Minte tovarășa! Adică nu e „pregătit” să fie părinte (nu e pregătit să fie nimic, doar rostul școlii e să-l netrebnicească!), dar e „pregătit” să își ia „responsabilitatea” uciderii de prunci! Firește că este „pregătit”: dîndu-ne puțința zămislirii, Ziditorul tuturor a făcut-o cu desăvârșită înțelepciune, tocmai spre nașterea și creșterea de prunci, iar nu spre curvie și ucidere a vieții. Ca urmare, tînărul care nu poate lupta cu ispitele trupului pînă la capăt, trăind în curăție, trebuie înfrînat cît mai repede prin căsătorie, care îi liniștește sîngele și îl silește să înțeleagă că viața are alt rost decât împerecherea.³⁵

Fiindcă, de la Întruparea Mîntuitorului, împreunarea și nașterea de prunci nu mai are ca întîi scop înmulțirea, precum aminteam, ci potolirea aprinderii trupești (măcar că mai bună decât zămislirea și nașterea este petrecerea în de Dumnezeu blagoslovita feciorie), după cum învață dumnezeiescul Apostol:

Cît despre cele ce mi-ați scris, bine este pentru om să nu se atingă de femeie. Dar, din cauza curviei, fiecare să-și aibă femeia sa și fiecare femeie să-și aibă

total” (împreunarea firească) prin „sex oral” și „anal”, numite în fariseica limbă „civilizat”-francmasonică „nivele de intimitate”!

³⁵ Cine are mulți copii și trăiește creștinește se împreunează mult mai rar, poate doar de câteva zeci de ori într-o viață de om.

bărbatul său. Și aceasta o spun ca un sfat, nu ca o poruncă. Eu voiesc ca toți oamenii să fie cum sînt eu însumi. Dar fiecare are de la Dumnezeu darul lui: unul așa, altul într-alt fel.

Celor ce sînt necăsătoriți și văduvelor le spun: Bine este pentru ei să rămînă ca și mine. Dacă însă nu pot să se înfrîneze, să se căsătorească. Fiindcă mai bine este să se căsătorească, decît să ardă (1 Corinteni 7:1, 2, 6-9).

E vădit că școala „sexologică” - educîndu-i pe copii în teama de a trăi firesc și de a da viață, mai bine zis *în teama de viață* – urmărește întîi de toate să preîntîmpine orice gînd de așezare a unei familii întemeiate pe Sfînta Taină a cununiei, care, în afara viețuirii în curăție, e singurul chip în care se poate scăpa de curvie; familie pe care manualele o numesc batjocoritor „tradițională”, adică „depășită” de „progresele civilizației”, îndemnîndu-i pe copii spre toate chipurile petrecerii curvești. Zice cartea:

În societatea contemporană, familia în sens tradițional se află în declin. În multe societăți ea reprezintă doar 7-10% din totalul grupurilor familiale (CC17).

În loc, *Educația civică* de a 7-a, făcîndu-se trîmbiță a „civilizației europene”, propovăduiește la început viețuirea curvească singuratică, iar apoi curvirea orînduită prin ceea ce se cheamă „familie informală modernă”, nimic altceva decît vechea de cînd lumea unire a oricui cu oricine, prin bună înțelegere întru patimă.

Primul fel de nelegiuire, aceea făptuită de oameni ce locuiesc singuri și se întîlnesc doar pentru a se împreuna, e numită de înșelătoarea carte mincinoasă „celibat”, care înseamnă într-adevăr viețuire de unul singur, dar în curăție. Umanismul îi încredințează pe copii că nu e nici o deosebire între acest fel de petrecere și traiul cel păcătos, spre care vrea să-i împingă:

„Celibatul se referă atît la persoanele care nu au relații intime cu alte persoane, cît și la partenerii care locuiesc în menaje separate. El a devenit astăzi o opțiune de viață sau o perioadă de așteptare între două legături sau o adevărată „sihăstrie”. Jean Baecher³⁶ (CC17).

Cartea de învățătură dă de înțeles că înmulțirea negrăită a păcatului cel omorîtor de suflet și de trup e una din însușirile laudabile ale „civilizației”, pilda de urmat fiind ca întotdeauna Vavilonul cel mare american, cu ale sale turnuri:

Celibatul a început să se extindă rapid după 1970. În unele societăți ponderea lui s-a dublat în decurs de 20 de ani (SUA, Europa de Vest); 50% din populația cartierelor centrale ale New York-ului este reprezentată de celibatari (CC17).

Și numaidecît școlarul e ispitit de-a dreptul să se gîndească la o astfel de viețuire:

Care e opinia voastră? De ce unii tineri preferă azi celibatul? Care ar fi avantajul lui? Dar dezavantajul? (CC17).

Întrebările acestea cu tîlc deschid larg în fața copilului poarta viețuirii fără căpătîi. Mai e vorbă care e folosul acestui fel de trai? „Libertatea” de a nu da socoteală nimănui, de a face „ce vrei”, la care visează orice tînăr, luptat fiind de ispitele vîrstei!

³⁶ Dînșii se joacă nu numai cu sufletele celor mici dar și cu cuvintele, fiindcă „becher” înseamnă chiar *celib*, om necăsătorit!

Mai departe, celor se tem de singurătate și le e neplăcut gândul „celibatului”, întunecatul pedagog le aruncă nada *concubinării*³⁷, care în lexiconul intelectual-democratic poartă numele de însoțire „consensuală”; el îi înșeală pe școlari de la început, învățându-i că între concubinaj și căsătorie nu e nici o deosebire, amândouă fiind la fel de laudabile:

Cuplul consensual nu se deosebește prea mult de familia nucleară obișnuită. el are aceleași funcții și se confruntă cu aceleași probleme cu care se confruntă cuplurile căsătorite, doar că nu și-a oficializat relația printr-un act de căsătorie (CCI7).

Care căsătorie însă? Cea încheiată - printr-un act „oficial” (adică birocratic), printr-un contract - în fața *ofițerului stării civile*, înfășurat într-o panglică tricoloră? Cu adevărat, aceasta e același lucru cu împreună-curvirea liberă! Dar copilul nu poate deosebi între „căsătoria civilă” și Sfânta Cununie, și nici nu trebuie; ceea ce i se cere e să primească gândul că viețuirea curvească e totuna cu aceea cinstită, păcatul – cu fapta bună, minciuna – cu adevărul, răul – cu binele, și tot așa. Ce-i rămîne e ispita de a petrece și el într-o nesimțită și pașnică împreună-păcătuire, de tot sau doar pentru răstimpul unui număr necunoscut de „căsătorii de probă”:

Coabitarea consensuală poate fi un stil de viață rezultat dintr-o opțiune de lungă durată (chiar definitivă) sau poate fi o etapă premergătoare căsătoriei. Cea de-a doua alternativă exercită o mare atracție asupra tinerilor, deoarece se presupune că le oferă șanse mai mari de alegere a partenerului potrivit (CCI7).³⁸

Tot căutându-și „partenerul potrivit” - sau, cum se zice mai la țară „jumătatea” ori „soarta” – tinerii o țin într-o necurmată curvie poli și antro-gamică, pierzându-și cu desăvîrșire și viața aceasta și pe aceea viitoare!

Apoi, școlarii li se dă ca pildă a traiului „modern” însăși familia destrămată, familia fără cămin și fără rost, în care soții sînt doar robi ai așa-zisului „sistem economic”:

Un alt tip de familie înflînită în societatea actuală este familia migrantă, cînd soții lucrează și locuiesc în localități diferite, dar se vizitează periodic. ea este determinată de situația în care soții nu pot găsi locuri de muncă conform dorințelor lor în aceeași localitate (CCI7).

Așa este: o neînchipuită amăgire drăcească, uneltită cu mare grijă, îi face pe oameni să-și părăsească obîrșia și rosturile și să pribegască după un „mai bine” înșelător. Vînturarea familiilor și a noroadelor, spulberarea lor din loc în loc e iarăși un vădit semn apocaliptic.

În sfîrșit, lecția ajunge să tragă încheierile, atingîndu-și și ținta ascunsă pînă acum, după cum vom băga numaidecît de seamă:

Dacă altădată cuplul consensual, celibatul, căsătoriile fără copii, cuplurile de homosexuali erau percepute de societate ca fenomene deviate și erau

³⁷ „Con-cubinajul” se tălmăcește „culcare împreună”, altfel zis „căsătorie nelegitimă” sau „nelegiuită”, curvie împreună cu o aceeași persoană.

³⁸ Cu ceva timp în urmă se vorbea în Parlament despre legiferarea concubinajului pe un răstimp hotărît, chipurile pentru a preveni certurile asupra bunurilor dobîndite împreună de cei doi curvari; de fapt, scopul e și în acest caz schimbarea fărădelegii în lege.

condamnate, astăzi ele sînt tolerate, acceptate ca modele alternative de viață de tot mai mulți oameni (CCI7).

Asta era!: îndreptățirea - în numele „toleranței”³⁹, a păzirii „libertății” celorlalți - nu numai a tuturor blestemățiilor celor după fire, dar mai cu seamă a celor împotriva firii, care nu fac altceva decît să ucidă și insul, și obștea în întregul ei.

Vedeți filosofie drăcească? - ce vîră în mintea copiilor gîndul că nelegiuirile trupești - odată ce se înmulțesc într-atît încît să nu mai poată fi stăpînite, „democratizîndu-se” adică - se schimbă în „fapte bune”, „civilizate”! De aceea, peste tot se propovăduiește – și pe bună dreptate - legătura dintre sodomie, ca și chip al „toleranței”, și democrație, care e cu adevărat înjugarea satanocrației cu pornocrația. Astfel, *Cultura civică* de a 7-a e îmbibată de vorba „accept”, acesta fiind - nu întîmplător - chiar numele unui puternic așezămînt internațional luptător pentru „drepturile” sodomiților și gomoriților.

Trecînd la *Cultura civică* de a 8-a, încă din primele pagini aflăm ce este **Pluralismul – presupune recunoașterea diferențelor socio-culturale, precum și condiții pentru menținerea și afirmarea acestor diferențe. Oamenii sunt diferiți, au interese, nevoi, valori, opinii și aspirații diferite. Ei [...] nu trăiesc aceleași experiențe sociale. Într-o societate democratică diversitatea este acceptată și respectată.** (CCI8)

Pagina este garnisită cu foto: *Marșul feministelor la New York (1970)*, pentru a afla și noi de unde ni se trage emanciparea muierei. Noua societate-model *legalizează și impune* diversitatea sexuală și confesională, contrar principiilor democratice cu care se laudă. Acestea sunt schimbările Renașterii și Iluminismului românesc - revoluția curvească de cucerire a libertății, egalității și fraternității mădularelor celor de rușine, unde patriotismul este totuna cu integrarea europeană (p.108), libertatea „cuplului” se poate pretinde pervers acum în „intimitate” (p.36), unde modele ale gîndirii sociale sunt Montesquieu (p.29) și J-J. Rousseau (p.81) iar ale viețuirii - clanul surîzătoarelor personaje din Dallas (p.90), totul pe fundalul trufacei *Statui a Libertății* (p.55) – în amalgamul babilonic ce se dorește a fi numit progres.

Iar pentru ca elevul-cetățean să se încredințeze de frumusețea unei asemenea viețuirii „evolute” împreună cu cei de aceeași parte, și să viseze la libertatea ei, *Educația plastică* de clasa a 7-a îi pune sub ochi cîteva tablouri ce înfățișează raiul sodomiților și al lesbienelor.

Unul e *Baia* lui **Cezanne** (EDP7), în care vedem un „grup alternativ” de „prieteni” scaldîndu-se într-un fel de lac, veseli de bucuria goliciunii în mijlocul naturii. Planul apropiat e ocupat de trei inși care stau – firesc pentru ei – cu spatele, arătîndu-ne dosurile bombate (de la *bombă*) mai mult sau mai puțin femeiești. În planul doi - alte trupuri în mișcare: aleargă, înoată, se zbenguiesc. Parcă ar fi în iezerul cel de foc, doar că sînt fericiți.

Aceeași temă o au și picturile lui **Fragonard: Femei îmbăindu-se și Cascadă în pădure** (EDP7), care îl smintesc însă pe copil cu priveliștea „intimității” dintre muieri, toate numai cărnuri și mulțumire feministă.

În acest loc e de trebuință să ne oprim, pentru a vorbi mai multe despre grozăvia împreunărilor nefirești. De ce sînt acestea atît de cumplite, încît doar gîndul la ele

³⁹ De unde și mai vechea denumire a caselor de curve: „case de toleranță”.

întunecă și zdruncină mintea? Pentru că sodomia și gomoria tăgăduiesc însăși firea omului, pe care îl *desființează*, prin asta ridicându-se totodată împotriva Ziditorului a toate, Care, în purtarea Sa de grijă, *bărbat și femeie a făcut și i-a binecuvîntat și le-a pus numele: Om, în ziua în care i-a făcut* (Facerea 5:2).

Avem a ne pătrunde de acest adevăr de căpetenie, uitat cu totul azi de întreaga lume: omul nu e bărbat *sau* femeie, ci bărbat *și* femeie, o singură fire. Părinți cei sfinți au tâlcuit luminat Sfântul Ambrozie al Mediolanului scrie: „Femeia a fost făcută din coasta lui Adam. Ea nu a fost făcută din același pământ din care a fost el plăsmuit, ca noi să putem înțelege că firea trupească a bărbatului și femeii este aceeași, și că este o singură obîrșie a înmulțirii neamului omenesc. Din această pricină nici nu s-a făcut bărbatul odată cu femeia, nici s-au făcut la început doi bărbați și două femei, ci întîi un bărbat și apoi o femeie. Dumnezeu a voit ca firea omenească să fie așezată ca una. Astfel, încă de la începerea stirpei omenești, El a alungat puțința să se ivească mai multe firi osebite. Cugetă că n-a luat o parte din sufletul lui Adam, ci o coastă din trupul lui, adică nu suflet din suflet [...]”⁴⁰, ceea ce a și făcut cu puțință împreunarea firească *într-un singur trup*, (Facerea 2:24), după cum zice chiar Adam: *Iată, aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său* (Facerea 2:23).

De unde Sfântul Ioan Hrisostom trage frumoasa încheiere pe deplin lămuritoare „că se află oarecare dragoste încuibată în fire și, tăinuindu-se de noi, unește trupurile acestea. Pentru aceasta și, dintru început, din bărbat: muierea; și, după aceea, din bărbat și muieră: bărbat și muieră!”⁴¹

Stricarea acestei rînduiei întemeietoare a însăși ființării noastre, folosirea unor mădulare în alte scopuri decît acelea pentru care au fost ele lăsate, dezvăluie deplina răzvrătire nebunească a omului, care năzuiește a se lepăda de sine și de Făcătorul său, schimbîndu-se în diavol. De aceea, măcar că se săvîrșesc în trupul omenesc, păcatele împreunărilor împotriva firii nu sînt doar trupești și nici omenești, ci desăvîrșit satanice!

Pentru a înțelege că nici un alt păcat nu a clătinat așa de tare așezarea lumii, să ne aducem aminte atît chipul în care au fost pedepsiți Sodomienii și Gomorenii cei vechi, nimiciți cu desăvîrșire laolaltă cu cetățile lor, dar mai cu seamă negrăitul fapt că, luînd înfățișarea celor Trei Bărbați care au poposit la Avraam și la nepotul său Lot, Însuși Dumnezeu cel în Treime slăvit S-a pogorît atunci pe pământ, printre oameni, pentru a duce chiar El la capăt osînda. Cu frică și cu cutremur, să ne amintim ce a urmat:

Zis-a deci Domnul: „Strigarea Sodomei și a Gomorei e mare și păcatul lor cumplit de greu” (Facerea 18:20). *Atunci, Domnul a slobozit peste Sodoma și Gomora ploaie de pucioasă și foc din cer de la Domnul. Și a stricat cetățile acestea, toate împrejurimile lor, pe toți locuitorii cetăților și toate plantele țînutului aceluia* (Facerea 19:24, 25).

De aceea, și mai tîrziu, pînă la Întruparea Mîntuitorului Hristos, *Legea* a fost așa:

De se va culca cineva cu bărbat ca și cu femeie, amîndoi au făcut nelegiuire și să se omoare, că sîngele lor asupra lor este (Leviticul 20:13).

⁴⁰ Ieromonah Serafim Rose, *Cartea Facerii, crearea lumii și Omul începuturilor*, Ed. Sofia.

⁴¹ Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilii la Facere*, Ed. IBMBOR.

Chiar în *Legea cea Nouă*, sodomia a fost pedepsită cu înfricoșătoare strășnicie. Astfel, Sfântul Nil Izvorîtorul de Mir (+1651) povestește amara pătimire a unui Sfânt Servie; bănuțit fiind că s-ar fi smintit de oarecari gânduri sodomicești, acesta a fost pedepsit după porunca dată de arhiereul locului, care i-a grăit după cum urmează:

„Pentru că tu te-ai rănit și te-ai omorât sufletește din vorbirea cu acel tânăr, vreau să se omoare și necuratul tău trup. Și degrabă a poruncit să se sape o groapă și să-l îngroape în picioare pînă la piept, și să arunce înaintea lui și necuratele bucate pe care le-a gătit și să arunce șapte cufe cu apă, ca să se împruț precum s-a împruț și el cu sodomicească vorbire. Iar trupul cel rămas afară să-l ungă cu balebă de bou și obrazul să-l spoiască cu balebă de om, pentru îndulcirea sodomiceștilor gândiri. Și mîinile să le lege înapoi și să spună la biserică să vină toți oamenii ca să-l scuipe, și nimeni să nu îndrăznească să-i vorbească, ca unui necurat ce este. Și au făcut slujitorii toate cîte le poruncise.”⁴²

Ce ar zice despre toate astea sinedriul antihristic și sodomit al Europei împreună cu toți umaniștii? Știm ce: ar striga vorbe fără șir împotriva dreptei-credințe și a Bisericii lui Hristos, văzută ca barbară și ucigașă de oameni. Ce arată însă pilduitoarea pățanie a nevinovatului Sfânt Servie? Că ispășirea fie și numai a gândului de sodomie e nespus de grea, păcatul acesta despărțindu-l pe om desăvîrșit de Dumnezeu, lipsindu-l de apărarea și întărirea Sfîntului Duh și dîndu-l cu totul diavolului, după cum învață Sfîntul Nil:

„Această blestemată sodomie a depărtat pe oameni de la frica lui Dumnezeu și de la Darul Lui și de la darurile Sfîntului Botez.”⁴³

În sfîrșit, pentru cei care, în locul groazei și scîrbei, încă mai au oarecare „toleranță” umanistă față de săvîrșitorii sodomiei, vom adăuga că aceasta e atît de urîcioasă și de urîtă de Dumnezeu, încît îi cutremură și pe înșiși diavolii! Iată în această privință înfricoșătoarele descoperiri ale aceluiași Sfînt Nil „despre urîtul păcat și urgisita muncă a sodomitenilor”:

„Cînd pîngăriții draci îndeamnă și supără firea oamenilor spre lucrul cel păgînesc al sodomiei, mult se nevoiesc pînă să-i aducă pe ticăloșii oameni spre lucrarea acestui urît păcat. Atunci se tem de a sta înaintea lor în vremea lucrării păcatului. Că întîi seamănă gîndurile cele spurcate și aprind spre libov, și cînd fac învoire și vin spre lucrare, atunci întinații draci fug îndată de la sodomiteni. Că mai bine să se prăpădească de pe fața pămîntului și să se mistuiască în muncile iadului, decît să se găsească înaintea lor cînd se lucrează sodomia. Și de altă frică nu se tem, cît se tem de cumplitul foc și muncă ale sodomitenilor, însă pentru ce? Fiindcă nici un om nu cunoaște acea cumplită muncă și văpaie a sodomitenilor, fără numai dracii o văd și se înfricoșează, care este mai cumplită decît toată altă muncă și foc al iadului. Pentru aceea se deosebesc și fug, nu cumva îi va urgisi Dumnezeu ca cei ce sînt voitori și îndemnători ai fărădelegii lucrării acesteia, și să se osîndească mai înainte de vremea osîndirii lor în focul osîndirii sodomitenilor.”⁴⁴

⁴² *Viața și învățăturile Sfîntului Nil Izvorîtorul de Mir.*

⁴³ *Idem.*

⁴⁴ *Ibidem.* De unde vedem că am ajuns la sfîrșitul veacurilor, cînd, după o proorocie a Sfîntului Nil, „oamenii se vor face mai răi ca dracii”.

Să venim însă iarăși la nelegiuitele manuale, care ne spurcă copiii precum nici turcii n-au făcut-o: căpcăunii aceia se mulțumeau doar cu câteva sute de băieți și fete pe an, pe câtă vreme balaurul școlii îi înghite pe toți, stricându-le mintea cu nebunia „alternativei” de viețuire împotriva firii și a lui Dumnezeu. Fiindcă prin școală - și la noi, ca și în „Europa” - satana și ai săi închinători pun în lucrare *politica Statului* de sodomizare și gomorizare din copilărie a întregii turme democratice!

Trebuie să înțelegem bine că pornopedagogia are datoria de a pricinui și la noi o „revoluție sexuală” care să ne ducă pe cele mai înalte piscuri ale „progresului”, alături de „țările avansate”. Să ne gândim că, în România – încă botezată și înapoiată rău, abia învățînd să-și îmbrace „prezervativul” la vreme - fărădelegile acestea strigătoare la cer pe care le-am pomenit sînt doar „acceptate”, pe cînd Apusul apostat - în turbatul său dor de iad, în drăceasca sa ură împotriva Dumnezeului tuturor - a *legiuit* nu doar împreunarea, ci și „căsătoria” bărbaților cu bărbați, a femeilor cu femei, „căsătoria în grup” („familia lărgită”) precum și „căsătoria” cu animale⁴⁵, iar acum se străduiesc să „legalizeze” incestul.⁴⁶

Iată dar care sînt roadele libertății trupești, de care sîntem îndemnați a ne împărtăși și noi: nepovestite blestemății și pîngăriri ale *chipului lui Dumnezeu* și ale trupului, care ar fi trebuit să fie *vas al Duhului Sfînt!* Ele vin și încununează milenarele sfortări antihristice ale *marii curve* apocaliptice poreclită „Europa”.

Căci legiuirea și predanisirea tuturor nelegiuirilor trupești drept „fapte bune” sînt urmarea și răsplata trufiei raționalistului Apus eretic, ale umanismului evoluționist și liberal al zisei „Europe” - care s-a lepădat de Dumnezeu și s-a întors la idolatria păgînească, precum cîinele la vărsătura sa – împlinindu-se în acest chip *Scripturile*, după cuvintele proorocești ale de Dumnezeu insuflatului Apostol:

Pentru că, cunoscînd pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca pe Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit, ci s-au rătăcit în gîndurile lor, și inima lor cea nesocotită s-a întunecat. Zicînd că sînt înțelepți, au ajuns nebuni. De aceea Dumnezeu i-a dat necurăției, după poftele inimilor lor, ca să-și pîngărească trupurile lor între ei, ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii, în locul Făcătorului, Care este binecuvîntat în veci. Amin!

Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci și femeile lor au schimbat fireasca rînduială cu cea împotriva firii; asemenea și bărbații, lăsînd rînduiala cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvîrșind rușinea și luînd cu ei răsplata cuvenită rătăcirii lor.

Și, precum n-au încercat să aibă pe Dumnezeu în cunoștință, așa și Dumnezeu i-a lăsat la mintea lor fără judecată, să facă cele ce nu se cuvine (Romani 1:21, 22, 24-28).

Cu adevărat, Europa a umplut măsura blestemățiilor, și ei i se potrivesc desăvîrșit muștrările Dumnezeului nostru, Care grăiește așa:

⁴⁵ Păcat strigător la cer, pedepsit de asemenea cu moartea de *Legea cea Veche*, care spune limpede: *Cel ce se va amesteca cu dobitoc să se omoare și să ucideți dobitocul.*

Dacă femeia se va duce la vreun dobitoc ca să se unească cu el, să ucizi femeia și dobitocul să se omoare, că sîngele lor este asupra lor (Leviticul 20:15, 16).

⁴⁶ Semn apocaliptic prevestitor al venirii lui Antihrist.

Sora ta cea mai mare este Samaria [cetatea relei-credințe, n. m.] [...]. Iar sora ta cea mai mică [...] este Sodoma cu fiicele ei.

Tu însă n-ai mers nici măcar pe căile lor și nici măcar la urâciunile lor nu te-ai mărginit; aceasta ți s-a părut puțin; tu te-ai arătat mai stricată decât ele în toate căile tale. Viu sînt Eu – zice Domnul Dumnezeu; Sodoma, sora ta, n-a făcut nici ea, nici fiicele ei, ce-ai făcut tu și fiicele tale (Facerea 19:46-48).

Păgînii vor avea o soartă mai ușoară decât „evoluaii” europeni, care – să nu uităm – au fost totuși creștinați! Acestei Europe care, după toate bunătățile primite, s-a lepădat de El, îi proorocește Mîntuitorul cu însăși gura Sa cea nemincinoasă:

Pînă la iad te vei coborî. Căci de s-ar fi făcut în Sodoma minunile ce s-au făcut în tine, ar fi rămas pînă astăzi. Dar zic vouă că pămîntului Sodomei îi va fi mai ușor în ziua judecării decât ție (Matei 11:23, 24).

Aceeași urgie ne așteaptă negreșit și pe noi, botezații ortodocși, cei ce - deși nu puțin umblăm la biserică, ne spovedim și ne împărtășim – am lepădat legile Dumnezeu-omului și le-am primit, precum se vede, pe cele ale satanei, aduse de „omul alb” euro-atlant, cel mai înfricoșător sălbatic al tuturor vremurilor, care – pasămite - vrea să ne scoată din întunericul necunoștinței și să ne mîntuiască întru umanism, învățîndu-ne „libertatea” gîndirii și a viețuirii „civilizate”!

Băgați de seamă cît de limpede îi înfățișează cuvîntul Sfîntului Apostol Petru pe europenii ce ne subjugă trăgîndu-ne de la slujirea lui Hristos-Dumnezeu spre smintelile lor păgînești:

Ei sînt cei ce umblă după îmboldirile cărnii, în pofte spurcate, și disprețuiesc domnia cerească. Îndrăzneți, îngîmfați, ei nu se cutremură să hulească măririle (din cer), avînd ochii plini de pofta desfrînării și fiind nesățioși de păcat, ei amăgesc sufletele [noastre] cele nestatornice [în credință]; inima lor e deprinsă la lăcomie și sînt fiii blestemului.

Aceștia sînt izvoare fără de apă și nori purtați fără de furtună, cărora li se păstrează, în veac, întunericul cel de nepătruns, Căci, rostind vorbe trufașe și deșarte, ei momesc întru poftele trupului, cu desfrînări, pe cei care de abia au scăpat de cei ce viețuiesc în rătăcire (2 Petru 2:10, 14, 17, 18)

Pe noi adică ne momesc, care am scăpat pînă acum de toți păgînii, ereticii, necredincioșii și ateii tăbărîți asupra noastră! Dar fiți cu luare aminte la ce urmează, mai cu seamă la cum e dată în vileag „libertatea umanistă”:

Ei le făgăduiesc [nouă, ortodocșilor] libertate, fiind ei înșiși robii stricăciunii, fiindcă ceea ce te biruiește, aceea te și stăpînește (2 Petru 2:19)

Ucenicii satanei știu că dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, iarăși se încurcă în acestea, [creștinii] sînt învinși; li s-au făcut cele de pe urmă mai rele decât cele dintîi. Căci mai bine era pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfîntă, dată lor.

Cu ei s-a întîmplat adevărul din zicală: Cîinele se întoarce la vărsătura lui și porcul scaldat la noroiul mocirlei lui (2 Petru 2:20-22).

Întocmai așa am făcut! Odată cu revoluția din '89, ne-am repezit să primim și să săvîrșim toate păgînătățile trupești ale celor nebotezați, lepădîndu-ne astfel de Sfîntul Botez (măcar că am început să umblăm la biserică!).

Să ne amintim că cele dintâi lucruri pe care le-am cerut în decembrie 1989 au fost: multă televiziune „occidentală” curvească și libertatea la fel de „occidentală” de a ne ucide pruncii pentru a curvi nestingheriți, după teroarea moralist-rușinoasă și anti-avortivă la care ne supusese Ceaușescu vreme de un sfert de veac.⁴⁷

Au trecut de atunci 17 ani, și din pământ strigă asupra noastră sângele a 17 milioane de nevinovați smulși din pînțece, la care se adaugă mulțimea celor neînscriși în catastifele abatoarelor de oameni numite „spitale” (de la „ospitalitate”), la care se adaugă încă toate sufletele acelora omorâți cu pilule încă din „ou”, un neam întreg pentru care nu este mîntuire!

De aceea, parcă înainte-văzîndu-ne în Duhul, Sfîntul Împărat și Prooroc David cu adevărat înainte-grăiește și despre noi, creștini lepădați de *Evanghelie* și de Hristos, atunci cînd povestește:

Și s-au amestecat între păgîni, și au deprins lucrurile lor. Și au jertfit pe fiii săi și pe fetele lor dracilor. Și au vărsat sînge nevinovat, sîngele fiilor și al fetelor [...], și s-a omorît pămîntul întru sîngiuri. Și s-au spurcat faptele lor, și au curvit întru izvodirile lor (Psalm 105: 35, 37-39).

Apoi, pe lîngă aceste nenumărate ucideri, democrația și „civilizația” mădularelor de rușine a dus la dărîmarea așezămîntului familiei, printr-un șir necurmat de divorțuri; la potopul curviilor, prea-curviilor și însoțirilor în afara Bisericii; la deschiderea mai mult sau mai puțin pe față a caselor de curve; la înflorirea pornografiei televizate și tipărite; la legiuirea sodomiei și la îngăduirea stricării de copii; în sfîrșit, la predanșirea tuturor acestor fărădelegi prin școală, România ajungînd și ea un iad al „civilizației”, după pilda prea-păgînilor europeni cărora ne-am alăturat, împlinind cuvîntul Proorocului Împărat Solomon, ce ne înfățișează așa:

Și nici viața, nici căsătoriile nu le mai păzeau curate, ci unul pe altul [...] îl batjocorea prin desfrîinare. Toate se învălmășesc [...] în furțișag și vicleșug, în stricăciune și necredință [...], în pîngărirea sufletelor și răsturnarea trupeștilor nevoi, în tulburarea căsătoriilor, și curvie și dezmaț sub ochii tuturor (Cartea înțelepciunii lui Solomon 14:24-26).

Asemeni celui dintâi norod ales al puțin-credincioșilor și nerecunoscătorilor Iudei, și noi, Creștinii români, am ajuns să călcăm în picioare desăvîrșit poruncile Domnului și Dumnezeului nostru, Care, după ce osîndește cumplit toate păcatele curviei, grăiește așa:

„Eu sînt Domnul Dumnezeuul vostru” (Leviticul 18:30). „Să nu vă întinați cu nimic din acestea, că cu toate acestea s-au întinat păgîinii, pe care Eu îi izgonesc dinaintea feței voastre”⁴⁸ (Leviticul 18:24).

ȘI: *„Să nu umblați după obiceiurile noroadelor [...], că ele au făcut acestea toate și M-am scîrbit de ele” (Leviticul 20:23). „Că s-a întinat pămîntul și am privit la nelegiuirile lor și a lepădat pămîntul pe cei ce trăiau pe el” (Leviticul 18:25).*

⁴⁷ În zilele drăceștii înșelări, filmul revoluției în direct de la TVR Liberă - pușcături, sînge, strigăte și lacrimi – era împletit cu „Lambada”, curvescul dans cîntat brazilian, care întrerupea batjocoritor „drama” cel puțin o dată pe ceas, mereu și mereu.

⁴⁸ În trecut, pentru curățenia trupească și evlavie pe care o aveam, într-adevăr Dumnezeu i-a alungat de la fața noastră pe toți păgîinii care au încercat să ne înghită, fie ei apusenii sau răsăriteni. Așa înțelegem cum de am rămas vii după încercări care ar fi pierdut neamuri nespuse mai puternice.

În sfârșit, ascultați prevenirea Făcătorului, Stăpînului și Judecătorului a toate, și luați seama cît de aproape sîntem de pieirea desăvîrșită:

„Deci păziți poruncile Mele și să nu umblați după obiceiurile urîte, [...] nici să vă întinați cu ele” (Leviticul 18:30), „ca nu cumva să vă lepede și pe voi pămîntul, cînd îl veți întina, cum a aruncat el de la sine pe popoarele care au fost înainte de voi” (Leviticul 18:28).

Puțin ne mai lipsește ca să fim asemeni Europeanilor, Americanilor și tuturor celorlalte *neamuri* - fie apostate, fie necredincioase și păgîne - și să ne lepede pămîntul la grămadă cu ele! Iar împlinirea acestei lipse e tocmai menirea școlii revoluționar-democratice, care silește noile generații să-și însușească în chip firesc toate nefireștile blestemății!

Cum ne vom lămuri în capitolul despre *revoluție*, viețuirea „rațională” înseamnă punerea în lucrare a așa-zisei „libertăți” a omului de a se folosi în toate împrejurările de „drepturile” pe care singur și le dă, atunci cînd crede de cuviință.

Așa și aici: întreaga propovăduire a îndrăcirii spre curvie se țese în jurul „dreptului” omului de a se sluji cum vrea de trupul său, în numele *sacrei* „libertăți”. Gîndul acesta străbate nevăzut toate cele tîlcuite pînă acum, dar sînt locuri unde e rostit de-a dreptul, precum citim în *Educația civică* de a 8-a:

Orice persoană dispune de ea însăși, de corpul său [...] (CCI8).

Filosofia „libertății”, minciuna care a preschimbat lumea toată în iad pămîntesc, e neînchipuit de amăgitoare, urmărind tocmai înrobirea minții față de trup, adică *desființarea* darului dumnezeiesc al adevăratei libertăți, ce e chiar una din strălucirile „chipului lui Dumnezeu” în sufletul omului.

Pedagogia antihristică predanisește tot ce poate fi mai departe de libertate: anume sub-dobitoceasca viețuire glandulară, închinarea la propriul mădular al înmulțirii, ajuns idol, precum la nebunii Inzi, ale căror femei îl sărbătoresc pe „zeul falus”, cioplit uriaș și purtat pe străzi în alaiuri drăcești.

Dacă nu vrem să ne osîndim copiii și pe noi înșine la pierzarea cea de tot, avem a-i ține departe de învățătura satanicească, punîndu-le în față nemincinosul cuvînt al Sfîntului Apostol Pavel, care, insuflat de Duhul cel Sfînt, îi lămurește desăvîrșit ce înseamnă a fi liber în Domnul, și cum se cuvine a ne folosi de trupurile noastre.

Dumnezeiescul Apostol începe chiar de la libertatea „manifestării intimității”, zicînd: *Toate îmi sînt îngăduite* – pentru ca numaidecît să adauge: *dar nu toate îmi sînt de folos. Toate îmi sînt îngăduite, dar nu mă voi lăsa biruit de ceva* (1 Corinteni 6:12).

Ce „rațiune”, ce „libertate” poate fi în a-ți face *voia de a te lăsa stăpînit* de mișcarea sîngelui, de simțirile trupești?

De aceea cuvîntătorul de Dumnezeu poruncește hotărît:

Zic dar: În Duhul să umblați și să nu împliniți pofta trupului. Căci trupul pofteste împotriva duhului, iar duhul împotriva trupului; căci acestea se împotrivesc unul altuia, ca să nu faceți cele ce ați voi. Iar faptele trupului sînt cunoscute, și ele sînt: preacurvie, curvie, necurăție, destrăbălare, (Galateni 5:15, 17, 19). Deci să nu împărățească păcatul în trupul vostru cel muritor, ca să vă supuneți poftelor lui (Romani 6:12).

Mai departe, purtătorul de Dumnezeu preîntâmpină blestematul îndemn „liberal” de a ne întina trupul curvește, în numele drăcescului „drept de proprietate”, învățînd că:

Bucatele sînt pentru pîntece și pîntecele pentru bucate și Dumnezeu va nimici și pe unul și pe cealaltă. Trupul însă nu e pentru curvie, ci pentru Domnul, și Domnul este pentru trup (1 Corinteni 6:13).

Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfînt care este în voi, pe care-L aveți de la Dumnezeu și că voi nu sînteți ai voștri? (1 Corinteni 6:19).

Cum așa?

Căci ați fost cumpărați cu preț! Slăviți, dar, pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru, care sînt ale lui Dumnezeu (1 Corinteni 6:20).

„Aceasta aduce aminte de mărimea facerii de bine și de chipul mîntuirii, arătînd că, după ce ne-am înstrăinat, am fost cumpărați. Și nu simplu, ci cu preț.”⁴⁹ Iar prețul a fost înfricoșat: Precuratul și Preascumpul Sînge al Dumnezeului-om, care ne-a răscumpărat din robia satanei. De atunci, noi sîntem iarăși ai lui Dumnezeu, cu trupul și cu sufletul nostru, parte a trupului Bisericii, al cărei cap este Însuși Hristos-Dumnezeu. Vedem dar că după jertfa Mîntuitorului și după întemeierea Bisericii Sale, „păcatul curviei a dobîndit o nouă greutate, fiindcă trupurile omenești au dobîndit o nouă vrednicie. Ele s-au făcut mădulare ale trupului lui Hristos, și călcătorul curăției necinstește de acum pe Hristos, strică unirea cu El.”⁵⁰

Știind acestea, putem înțelege deplin mustrarea Apostolului:

Au nu știți că trupurile voastre sînt mădularele lui Hristos? Luînd deci mădularele lui Hristos le voi face mădularele unei curve? Nicidecum!

Sau nu știți că cel ce se alipește de curvă este un singur trup cu ea? „Căci vor fi - zice Scriptura - cei doi un singur trup”. Iar cel ce se alipește de Domnul este un duh cu El (1 Corinteni 6:15-17).

Se cuvine aici să ne adîncim în taina căreia îi sîntem părtași și să ne pătrundem de un adevăr pe care îl uităm prea-adezea: odată intrînd în Biserică, prin baia Botezului, noi *am murit cu trupul*, adică cu ale sale patimi, pentru a învia duhovnicește în Hristos. Recăderea în trup, reînvierea patimilor acestuia înseamnă o lepădare de Taina Sfîntului Botez ce ne robește din nou satanei și a trupului. Și pentru pricina aceasta, e vădit că libertatea înseamnă *a nu face* voia trupului, ci pe aceea a lui Dumnezeu; *a nu căuta* bunăstarea trupească, ci sfințirea și petrecerea în bucuria slavei lui Hristos-Dumnezeu, cum sîntem învățați luminat:

Așadar, dacă ați înviat împreună cu Hristos, căutați cele de sus, unde se află Hristos, șezînd de-a dreapta lui Dumnezeu; cugetați cele de sus, nu cele de pe pămînt; Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos întru Dumnezeu. Iar cînd Hristos, Care este viața voastră, Se va arăta, atunci și voi, împreună cu El, vă veți arăta întru slavă.

Drept aceea, omorîți mădularele voastre, cele pămîntești: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este închinare la idoli, pentru care vine mînia lui Dumnezeu peste fiii neascultării (Coloseni 3:1-6).

La care Sfîntul Ioan Gură de Aur aduce și el lămurirea:

⁴⁹ Sfîntul Ioan Gură de Aur, *Tilcuii la Epistola întîi către Corintheni*, Ed.Sofia, 2003.

⁵⁰ Sfîntul Ignatie B, *Experiențe ...*, op.cit.

„Fiindcă nu ai stăpânire peste trup întru poftele cele rele, ci numai întru acelea ce poruncește Dumnezeu”⁵¹. Iar *voia lui Dumnezeu* – în cuvintele Apostolului - *aceasta este: sfințirea voastră; să vă feriți de curvie, ca să știe fiecare dintre voi să-și stăpânească vasul său în sfințenie și cinste, nu în patima poftei, cum fac neamurile, care nu cunosc pe Dumnezeu. (1 Tesaloniceni 4:3-5).*

Pentru toate aceste pricini, dumnezeiescul Sfânt Pavel strigă cu tărie să ne păzim nespurcat vasul trupului:

Fugiți de curvie! Orice păcat pe care-l va săvârși omul este în afară de trup. Cine se dedă însă curviei păcătuiește în însuși trupul său (1 Corinteni 6:18).

Stih pe care Sfântul Ioan Hrisostom îl tâlcuiește așa: „Decît curvarul nimic nu este mai rău, că la curvie tot trupul întreg se face spurcat. Căci ca și cum ar fi căzut într-un cazan de necurătenie și s-ar fi afundat în spurcăciune, așa se amestecă.”⁵²

Așadar, toate răutățile curvești sînt îndreptățite atît de „legea” firii, cît și de aceea a „libertății”. Deasupra tuturor însă e o alta: legea „iubirii”, ce trece peste toate și căreia i se supun toate: cad copiii în curvie? – din „iubire” se întîmplă; își părăsesc bărbații și femeile familia și fug cu alții? – n-o fac de voia lor, ci din „iubire”; ajung îndrăciții și scîrbavnicii să se împreuneze parte bărbătească cu parte bărbătească și parte femeiască cu parte femeiască, sau să se împerecheze între rude, sau cu animale? – dacă „se iubesc”, ce însemnătate mai au opreliștile puse în cale de soartă?

Din primii ani de școală, educația umanistă se străduiește prin toate mijloacele să-i împătumească pe copii întru patima „iubirii” trupești, precum se va vedea numaidecît.

⁵¹ Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilii ...*, op.cit.

⁵² *Idem.*

VI Curvia - idolatrie a "iubirii" trupesti

„Rațiunea” umanistă își îngăduie o îndreptățire sentimentală a curviei dospită într-o latură „irațională”, „tainică”: acesta e „spiritul”. Pentru ce avem de priceput aici, destul este a zice că „spiritul” e duhul cel necurat cuibărit nu numai în carne și în sânge, ci și în inimă. Tulburarea părut-bună și plăcut-dureroasă pe care o stârnește el în suflet a ajuns să fie cunoscută cu numele de „sentiment”, „afect”, care nu e nimic altceva decât *simțământul păcătos*, ori *patima sufletească*.

Pînă acum, manualele l-au pregătit pe școlar doar pentru patima trupească, văzută, a curviei, poreclită „instinct”; acum, ele își desăvîrșesc predania, învățîndu-l să-și stîrnească singuri și patima sufletească, curvia subțire din inimă, nevăzută, putînd nici să nu ducă totdeauna la împreunare. Căci i se zice:

Vei descoperi că instinctul sexual la om este înnobilat mult de sentimente de iubire, de dragoste, care-l deosebesc profund de alte ființe (BIO7).

Chiar așteptam de mult să aud asta, și iată, în sfîrșit, *Biologia* se „umanizează” de tot: ieșind și din recea sociologie, pătrunde pe tărîmul liricii și rostește apăsător cuvintele *magice* „a înnobila”, „sentimente”, „iubire”, „dragoste” - din lexiconul amăgirii diavolești.

Căci vrăjmașul, știind bine că îndreptățirile naturaliste și „civile” ale curviei nu pot fi primite de prea mulți de-a dreptul, înfășoară hapul cel greșos al învățaturii sale animalice în învelișul de zahăr al sentimentalismului. Mișcarea e cu totul vicleană, și are doi timpi: mai întîi, ispititorul îl aruncă pe neștiutor în dezgust de sine, „dovedindu-i” că e doar un mamifer lipsit de libertate, rob al „instinctului”; apoi, își răsucesce vorba și tot el îl mîngîie și îi lingusește mîndria (într-un chip fioros de batjocoritor), spunîndu-i că, deși se trage din necuvîntătoare, totuși e cea mai deosebită dintre ele, fiind în stare să preschimbe „instinctul” împreunării în „sentiment”.

Ca de obicei, înșelătorul născocoște vorbe și înțelesuri fără noimă, pentru a ne încurca judecata. Ce e „instinctul”? *Biologia*, mințind împotriva *Sfintei Scripturi*, zice că ar fi un fel de „program al mașinii animale”, simțit ca un imbold ce mîna făpturile în scopul supraviețuirii. Ceea ce e cu neputință: căci, dacă e scop, negreșit e de trebuință să fie și rațiune, iar animalele nu au rațiune. Și atunci? Atunci – precum ar trebui să știm – ele sînt *înzestrate cu un suflet*, a cărui viață e rînduită de *rațiunile dumnezeiești* pe care Ziditorul le-a sădit în firea tuturor făpturilor Sale. Iată dar ce avem a înțelege prin „instincte”, pe care ateii le înfățișează drept „legi” oarbe ale *zeiței „Natura”*, ce pun *automat* în mișcare „materia vie”.⁵³

⁵³ Nu e întîmplător că părintele raționalismului modern, iezuitul Descartes, pe urma scolasticii papistașe, învață erezia că animalele sînt lipsite de suflet.

Astfel, „Instinctul” împreună este *rațiunea dumnezeiască* a înmulțirii sau - după cuvântul Sfântului Ioan Hrisostom - acea „oarecare dragoste încuibată în fire [care], tăinuindu-se de noi, unește trupurile.”⁵⁴ Așadar nu se află aici nimic de „înnobilat”, fiind vorba de o înzestrare dumnezeiască a fapturilor, cu un scop hotărât: *zămislirea și nașterea de urmași!*

Dar „iubirea” pe care o trîmbează biologia sentimentală și alte rău-cuvîntate cărți de învățătură, ce este? Nimic altceva decît aplecarea *inimii*, nu doar a trupului spre curvie, străvechea *iubire de dulceața împreunării, pofta de trup străin*, care se face sieși scop. Vorba veche românească poartă chiar acest înțeles: căci „iubire” vine de la slavul *liubov*, de unde o avem și pe *ibovnică*, adică pe *fiitoare*, pe *tîrfa*.

„Iubirea” aceasta este cu adevărat doar a omului, căci, mai mult decît orice patimă trupească, ea atinge nu numai trupul, ci mai întîi sufletul (inima, dar și judecata), pe care satana îl prinde în năvodul fără ieșire al gîndurilor și simțirilor curvești. Sfinții Părinți descoperă acest lucru luminat; iată de pildă ce învață Sfântul Ignatie Briancianinov:

„Căderea a supus inima stăpînirii sîngelui și, prin mijlocirea sîngelui, stăpînirii stăpînitorului acestui veac”⁵⁵. Iar de atunci “trupul nostru e un prieten necredincios [și] pofteste alt trup nu doar din imbold propriu, ci și din imbold străin: din imboldul duhului căzut, care își află desfătare în pîngărirea unui trup ce nu este al său”⁵⁶

Astfel că se cere să fim cu mare băgare de seamă, fiindcă filosofia „sentimentelor nobile” este o născocire tare primejdioasă a necuratului vrăjmaș, care voiește să ne facă a crede că îndulcirea împreunării trupești e cumva împlinirea și răsplata bine-meritată a pătimirii sufletești, a „sentimentului”, care o îndreptățește și o răscumpără din animalitate!

Gîndirea aceasta de două ori nelegiuită și bolnavă - dogmă de seamă a umanismului încă din „Renaștere” - otrăvește astăzi mințile tuturor, apărînd și propovăduind nu numai curvia „firească”, ci și scîrbavnicele împreunări peste fire și împotriva firii, cum ziceam.⁵⁷ Cumplita „iubire” a spulberat toate opreliștile, astfel încît înfricoșatele împerecheri sodomice, gomorice, incestuoase și cu animale sînt înfățișate acum ca rod al „evoluției spirituale”, al deschiderii sufletului către noi „experiențe.”⁵⁸

Ca să ne lămurim, vom zice că Iubirea liubovnică e tot ce poate fi mai departe de *dragoste*.

⁵⁴ Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilii ...*, op.cit

⁵⁵ Sfântul Ignatie B., *Experiențe ...*, op.cit.

⁵⁶ Sfântul Ignatie B., *Despre înșelare*, op.cit. Doar cine a fost închis în puțul fără ieșire al patimii împreunării poate înțelege adîncimea acestor vorbe...

⁵⁷ Apărînd „dreptul la iubire” neîngrădită de „prejudecăți”, satana maimuțărește de fapt *dragostea* întru Hristos, pe care știm bine cum o înfățișează de Dumnezeu grăitorul Apostol: *Dragostea îndelung rabdă [...] Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată* (1 Corinteni 13:4, 7, 8).

⁵⁸ Sau, într-o înțelegere „eroică”, drept încercări ale omului ce luptă cu „soarta” potrivnică, așa cum le povestește copiiiilor *Educația muzicală* de a 7-a despre Oedip, cel care, după ce a crezut că l-a întrecut în înțelepciune pe Sfinx (satana) a ajuns ucigașul tatălui său și soțul mamei sale. Zice: **Soarta nefericitului Oedip era comparată de marele compozitor cu soarta omenirii întregi – lupta omului împotriva forțelor vrăjmașe, necunoscute. În următorii ani de după război, muzica lui Oedip lua ființă, ca un ecou al suferințelor umanității** (EDM7).

Nu se poate închipui un subiect mai blestemat, este chiar ce citim la Sfântul Nil despre vremea Antihristului. Iar „opera” *maestrului* Enescu e într-adevăr pe măsura întîmplărilor povestite, fiind insuflată de-a dreptul de cel rău.

Mai întâi, ea desființează fireasca dragoste pusă de Dumnezeu între bărbat și femeie, de care vorbeam, sfințită prin Taina Cununii. Între „animale raționale“ nu poate fi dragoste, căci dragostea se împotrivesc și animalității, și „rațiunii sănătoase” - adică negrăitului egoism umanist. Căci, împotriva a ceea ce ne place a crede, „iubirea” e cel mai egoist simțămînt cu putință; e drept că iubețul poate face jertfe smintite, dar asta numai pentru ca să nu piardă plăcerea atingerii de cel pentru care are patimă. „Iubirea” trupească este întotdeauna iubire de sine, oricum s-ar împodobi. Dovada e la îndemînă, nu de puține ori văzînd că „cea mai înflăcărată iubire firească se prefăce cu ușurință în dezgust, în ură neîmpăcată.”⁵⁹

Urmare e că oamenii „evoluați” sînt unii pentru alții *lucruri* vii și idoli vremelnici, trupuri de care te folosești, pentru ca apoi să le lezezi. Iar dacă e lucru, atunci trupul poate fi făcut marfă de vânzare. Așa s-a ajuins la „iubirea pe bani” - cel mai înfricoșat chip drăcesc al batjocoririi femeii (dar și a bărbaților și copiilor), schimbată în mașină de curvit însuflețită.

Ca „instituție de bază” a Statului satanist, școala propovăduiește fățiș „iubirea pe bani”, împodobindu-și manualele cu poze înfățișînd case de curve, și ele așezăminte sociale de căpetenie ale aceluiași Stat.

Astfel, *Educația plastică* de a 7-a îl duce pe școlar în casa curvei mitologice, așa cum și-a închipuit-o **Tiziano** în al său tablou numit *Danae* (EDP7), una din multele lucrări „clasice” pe „tema” femeii-marfă (și negustoreasă totodată) în așteptare de clienți. Artistul o arată pe muiere zăcînd între perne ca un mare animal rumegător, goală și lăbărțată, înainte de împreunarea cu Zeus, adică cu satana. Deosebit de ațîțătoare și de scîrboasă.

Trebuie ținut minte că această Danae e modelul curvei pe bani, povestea spunînd că patronul Zeus s-a pogorît peste ea în chip de „ploaie de aur”.

Peste numai cîteva pagini, cărticica noastră de copii se răsucesc asupra aceleiași teme, arătîndu-ne-o pe *Olympia* (EDP7), tîrfa liberalismului democratic. Doar numele damei a rămas mitologic; chipul, conformația trupului, mîna care arată hotărît deschizătura pîntecelui ne aduc la sfîrșitul veacului al XIX-lea, cînd umanismul biruise deplin, cel puțin în Franța. Din tablou a pierit și „îngerășul” dolofan, drăcușorul pedofiliei, întîlnit la pornografii mai vechi; în locul celui obișnuit servitor al muierii curve, în această pictură cu totul realistă s-a ivit harăpoaica din colonii, purtînd un buchet de flori de la următorul „admirator” al Olyimpiei, care înțelegem că așteaptă să intre.

Atît că Olyimpia nu se grăbește, ci se uită *la tine!* - zîmbind. Căci, pe lîngă cele două femei, în cameră mai e bănuit și „clientul” dinainte, nevăzut, așezat în punctul de vedere al spectatorului! (E unul din cele mai viclene tablouri pe care le cunosc.)

Așternutul tăvălit e alb, Olyimpia e albă, florile sînt albe, rochia negresei e albă. Însă pereții camerei, pe care se răsfrînge întregul tablou, sînt întunecați, fundalul e negru, e bezna păcatului.

Din casa Olyimpiei, cloacă de cartier lăaturalnic, murdara *Educație muzicală* de a 7-a îi duce pe copii acasă la curva de lux iudeo-europeană din același veac al XIX-a. E vorba de binecunoscuta *La Traviata*, pe care manualul o arată împreună-grăind cu

⁵⁹ Sfîntul Ignatie B., *Despre ...*, op.cit.

clientul-iubit, în obișnuitul „salon”, amîndoi țepeni în fariseicele veșminte de burghezi francmasoni.

Și, pentru ca lecția să fie temeinică, *Istoria* de a 7-a vine și ea cu lămuriri zicînd că:

În istoria genului, *La Traviata* a fost prima operă cu subiect contemporan (IST7).

Aferim contemporan! Toți acei curvari erau tuberculoși, de ce nu și curvele?⁶⁰ În idolatria sa nebunească pentru mădularele cele de rușine, veacul al XIX-a făcut din „iubirea” pe bani, însoțită de tuberculoză, subiect de tragedie. Și, ca un amănunt, trebuie să ne aducem aminte că povestea a fost spusă mai întîi în romanul lui Alexandre Dumas-fiul, *Dama cu camelii*, pe care apoi Giuseppe (Josef) Verdi „libretistul” l-au preschimbat în piesă de teatru liric. De ce se numea *Dama cu camelii*? Pentru că „dama” avea pururea în piept o chită de camelii, dintr-o pricină negrăit de scîrboasă, anume ca onoratul client să știe de la depărtare dacă ea e sau nu în stare de împreunare: căci, în zilele de rînd, scîrbavnica purta flori albe, iar în zilele obișnuitei rînduiei femeiești – flori roșii! Romanul lui Dumas-fiul pornește așadar cu scurgerile eroinei și se termină cu ultima hemoptizie. Așa s-a întemeiat un gen literar care a umplut bibliotecile de putreziciunea trupezască a unei lumi de mortăciuni cu sufletul.

Lăsîndu-le de-o parte pe curvele cu viețuire de sine, cartea de învățătură îl poartă pe școlar prin casele de stricăciune cu viață de obște, de la cele mai smerite - cum e ***Cafeneaua lui D. Andriuoli*** (EDP6), unde se vede un bărbat bînd la masă cu o „damă”, așteptînd să „urce” la etaj – pînă la vestitele cloace ale „boemei” (= „țigăniei”) iudeo-kosmopolite, adevărate locuri de pelerinaj internațional.

Astfel, copii sînt poftiți în ***Salonul din strada Mouline*** (EDP8), așezămînt de pe strada Morii.

De aici, micii turiști închipuți sînt călăuziți de **Renoir** la ***Le moulin de la Galette*** („Moara pesmetului marinăresc”) (EDP7).

Tabloul înfățișează grădina „cafenelei”, noaptea, la lumina felinarelor. Primul plan e așa: la masa unor „domni” cu pălăriile pe ceafă și bine dispuși de sticlele golite pe jumătate pe care le au în față, se face tîrgul: „țățica”, „madama”, prezintă marfa, o „fetiță” în rochie dungată, uniforma meseriei pe vremea aceea. În planul doi și trei: aglomerație de trupuri înlănțuite în dans.

În sfîrșit, călătoria se încheie cu un ***Dans la Moulin-Rouge*** (EDP7), care nu e decît „can-can”-ul - dansul iepelor strechiate ale dracilor, cu zvîrliri de copite și rîncezări – de la „Moara roșie”, cel mai cunoscut lăcaș de pierzare din Paris, unde autorul picturii chiar locuia, ca un fel de măscărici întreținut al „fetelor”; e vorba de schilodul conte de Toulouse-Lautrec, un pitic cocoșat, urmaș a nenumărate generații de desfrînați, sodomiți și celelalte.

Să încheiem dar cuvîntul acesta, nu înainte însă de a arăta cum tabloul tîlharului cu picioare chircite și gheb de dromader se îmbucă desăvîrșit cu „țac, țac, țac”-ul patroanei-morărițe române din nerușinatul *Cîntec al morii*, cu care porcoasa *Educație muzicală*, tot de a 7-a, spurcă ochii, urechile și inima copiilor.

⁶⁰ Violeta, „la Traviata”, moare roasă de ftizie, boala revoluției pașoptiste europene care îi secera pe fiii fărădelegii, cum s-a întîmplat și cu Bălcescu, după ce mai întîi o doborîse pe „iubita” lui și a prietenului Alecsandri, Elena Negri.

Prea-bine-știutele stihuri, lătrate zeci de ani la petrecerile radioficate și televizate, duhnesc a toată desfrînarea mitocănească a mahalalelor bucureștene de altădată, cu izul greșos-dulceag de fleici și mititei la grătar, liliac înflorit, lături și zoaie, ieșitori fierbînd de arșită și cîine mort în bălăriile maidanului:

Poate n-a văzut bădița / Ce ochi are morărița / Că de le-ar vedea tot focul / Ar vedea-o și pe ea norocul. / Roata morii se-nvîrtește, țac țac țac / Inima se chinuiește, țac, țac, țac / Cînd s-o duce iar în vale / Am să-i pun o piatră-n cale / Poate piatra-i rupe-o roată / Să-nnopteze și la moară-o dată (EDM7).

Venericul cîntecel țigănesc închipuie grozav de bine povestea femeii-cursă, a femeii-păianjen, care nu aleargă după pradă („norocul” – zis „cu perdea”!), precum face bărbatul, ci o *așteaptă* acasă să-i pice în plasa ochilor de deochi, după ce-i va fi pus pezevenghiului de „bădiță” un pietroi de poticnire la drum de seară, întru căderea cu bucurie la așternut.

Tot aici trebuie pomenite așezămintele de băut și curvit vieneze, a căror pomenire se face prin pomenirea numelor celor mai cunoscute „operete”: *Frumoasa Elena, Voievodul țiganilor, Sînge vienez, Țara surîsului, Silvia, Contesa Marița* (EDM7).

Căci întru adevăr grăiește înțeleptul: *Și am găsit femeia mai amară decît moartea, pentru că ea este o cursă, inima ei este un laț și mîinile ei sînt cătușe. Cel ce este bun înaintea lui Dumnezeu scapă, iar păcătosul este prins* (Ecclesiastul 7:26).

Nu, „iubirea” e cu totul potrivnică dragostei. Dragostea înseamnă blăndețe și dăruire de sine, pe cîtă vreme Iubirea trupească e sălbatică pînă la silnicie în dorința ei de „posedare”, de înghițire a sinelui celuilalt, de unde se vede limpede drăceasca ei obîrșie.

Educația plastică de a 8-a chiar cuprinde una din cele mai cunoscute înfățișări ale „posedării” diavolești. E vorba de *Extazul Sfintei Tereza* (EDP8), de Bernini, întruchiparea în marmură a sălbaticelor simțiri curvești stîrnite de diavol acelei mari înșelate eretice, care scrie cu mîna ei cum în timpul rugăciunii se simțea împunsă în adîncul pîntecelui de „sulița înfocată a arhanghelului”, pricinuindu-i o nespus de dulce durere!⁶¹

E greu de înfățișat cît de ațîțătoare poate fi această sculptură, mai mult decît pozele care arată de aproape împreunarea; și totodată înfricoșătoare, căci în ea, ca și din jurnalul bieteii îndrăcite, se găsesc împerecheate deodată duhurile satanice ale curviei și ale înfricoșatei hule!

Întorcîndu-ne la drăceasca „posedare” între oameni, cărțile de școală au datoria pedagogică să-i învețe pe tineri această sălbăticie, și nu oricum, ci punîndu-le înainte zugrăvelile marilor bolnavi din pictură, înfățișînd uriași titani ai curviei, toți și toate numai mușchi împănați vîrtos cu grăsime și grăsime împănată cu mușchi.

Cea mai cuminte dintre ele sînt ațîțătoarele *Urmări ale războiului* (EDP7), de **Rubens**, în care nu vedem decît cîteva femei îndrăcite, hăituite nu se știe de cine în întuneric; singura luminată e – negreșit! – în pielea goală și grasă.

⁶¹ Lămuriri cu privire la negrăita nebunie a „misticilor”, adică a oamenilor trupești pe care diavolul îi face să se creadă duhovnicești, se găsesc în cartea Sfîntului Ignatie Briancianinov, *Despre înșelare*, scriere ce ar trebui știută de orice creștin.

Avem apoi *Triumful Lui Neptun și al Amfitriei* (EDP7), al lui **Poussin**. Tabloul închipuie o orgie acvatică, în care pînțece, pulpe, buci, țîțe, brațe și grumaji se învâlmășesc în toate așezările și răsucirile.

Dar adevărata luptă trupească dintre bărbați și femei ni se înfățișază în alte două lucrări. Primul, *Sabinele* (EDP7) lui **Louis David**, e o războinică orgie cu femei îngrozite, îndrăcite, mai mult sau mai puțin dezbrăcate. În schimb (chiar așa!), latinii sînt înarmați: sabie, lance, scut și coif, dar... în mușchii goi, în toată bărbăția lor!

A doua e *Răpirea fiicelor lui Leucip* (EDP7), de **Rubens**, și încă o dată *Răpirea fiicelor lui Leucip* (EDP8), nu cumva școlarul să uite tabloul sălbaticii siluiri a cîtorva femei de către războinici turbați de poftă, întrutotul asemănător *Sabinelor*. Aceleași „motive”: cai cabrați, trupuri (de mirare: grase dar musculoase totodată) răsucite, chipuri îndrăcite de patimă. Ca adaos, aici se ivește și „îngerășul” drăcușor, căutînd... să-i oprească pe siluitori? – sau... dimpotrivă? Cred că e pezevenghiul de Cupidon, care îi împacă pe „vrăjmași”.⁶²

Ziceam ceva mai devreme că „iubirea” iute se poate schimba în ură. Ca să grăim pînă la capăt, „iubirea” de care vorbim e chiar chipul viclean al desăvîrșitei uri drăcești, ce omoară nu numai sufelul, dar și trupul! Dacă nu credeți, să ne gîndim că cele mai multe sinucideri de săvîrșesc în urma „dezamăgirilor sentimentale”; cele mai multe dintre omorurile sîngeroase sau prin otrăvire sînt „crime pasionale”; în sfîrșit, cele mai multe dintre toate omorurile sînt uciderile de prunci în pînțece, tot ca urmare a „iubirii”, care nu se împacă nicicum cu zămislirea și nașterea.⁶³

Dar, dincolo de asta, „liubovul” îl îndepărtează desăvîrșit pe om de iubirea de Dumnezeu și de aproapele, adică de acea faptă bună a credinței în care stă „toată *Legea și Proorocii* (Matei 22:40).

Pentru a izbuti să împlinim cîndva atot-cuprinzătoarea poruncă a Dumnezeu-Cuvîntului, nădăjduind astfel la mîntuire, trebuie întîi de toate să înțelegem că „Iubirea noastră firească a fost vătămata de cădere, [și că] ea trebuie omorîta – Hristos o poruncește – pentru a putea agonisi din *Evanghelie* dragoste sfîntă către aproapele, dragoste în Hristos”⁶⁴ și pentru Hristos.

Căci îi este cu neputință pătimașului să facă altfel, din pricină că „porunca este duhovnicească, iar pe inima [lui] au pus stăpînire trupul și sîngele”⁶⁵. E prea-firesc ca această iubire ivită „din mișcarea sîngelui și din simțirile trupești” să se răzvrătească „împotriva Cerului și a Duhului Sfînt, pentru că Duhul cere răstignirea trupului. Ea se răzvrățește împotriva Cerului și a Duhului Sfînt, căci se găsește sub cîrmuirea duhului viclean, duhului necurat și pierdut.”⁶⁶

⁶² Istoria artelor plastice nu e decît dezvăluirea iadului lăuntric în care au trăit „artiștii”, tagmă de îndrăciți, ocultişti, curvari, prea-curvari, sodomiți, bețivi, drogați – *tofi*, pînă la unul!

⁶³ În vedeniile sale sataniste, Eminescu înfățișează limpede chipul acestei înfricoșate „iubiri”. În *Cezara* de pildă, femeia-drac îi grăiește „iubitului” ei așa: „Voluptatea cea crudă a dorinței și a durerii... iată ce-ți ofer... De un lucru fii sigur: te iubesc. Nu te lăsa înșelat de împrejurarea că amorul seamănă așa de mult cu ura...”

⁶⁴ Sfîntul Ignatie B., *Predici ...*, op.cit.

⁶⁵ *Idem*.

⁶⁶ Sfîntul Ignatie B., *Experiențe ...*, op.cit

VII "Dumnezeea"⁶⁷

Iar de la lepădarea de Hristos, iubirea curvească pricinuieste întoarcerea în beznele păgânismului, înlocuirea lui Dumnezeu cu Femeia, așa cum au făcut în vechime *neamurile* cele întunecate la minte și împietrite la inimă: Elinii, care s-au închinat Gheei, Afroditei-Venus și câtor altor draci în chip de curve; Vavilonienii - cu Astartea lor, și așa mai departe.

Toate aceste înșelări sînt și parte a *gnozei* diavolești ce insuflă întreaga „cultură”, răsturnînd rînduiala zidirii și vorbind despre femeie ca începătură a omenirii.

Din zațul lor, strîns la fundul paharului nelegiuirii vreme de șapte mii de ani, s-a plăsmuit azi filosofia francmasonică a „New Age-ului”, adică a vremii Antihristului, în care trăim. Aceasta propovăduiește „matriarhatul”, predarea stăpînirii în mîna femeilor. Lăsînd de o parte alte „cuceriri” ale feminismului, să spunem doar că piscul răzvrătirii femeiești a fost atins, odată cu experiențele de clonare, care vrea să arate că netrebnicul de bărbat e o făptură prisoselnică pe lume, muierea avînd putința de a zămisli singură, ajungînd „mamă a multor noroade”. E limpede pentru oricine că prin mitul „marii zeițe” satana nu a făcut decît să maimuțarească *Sfînta Scriptură a Vechiului și Noului Testament*, „citind” pe dos și neînchipuit de hulitor ceea ce se istorisește despre facerea Evei și despre nașterea Mîntuitorului: adică faptul că femeia e din trupul bărbatului, și acela că Fecioara a născut prunc; căci acum – precum zic următorii diavolului – e cu putință ca din trupul femeii să fie plăsmuit om, fără împreunare cu bărbat!⁶⁸

Să venim însă la ale noastre murdării, pentru a vedea cum, ca mijlocitoare ale *gnozei*, manualele școlii de curvie - *Româna, Istoria, Muzica și Educația plastică* – își împlinesc datoria și plăcerea de a propovădui idolatria femeiesc-drăcească pe toate căile.

Astfel, cum și e cuviincios, întîi și întîi copiii sînt puși să se închine lui *Venus din Milo* (EDP5), cu adevărat cea mai desăvîrșită închipuire în piatră a curviei.

Pentru ca doi ani mai tîrziu, ca pildă a izbîndei papilor romani asupra obscurantismului creștin, școlarul să i se arate tabloul lui **Botticelli: Nașterea Venerei** (EDP7), în care ce se întîmplă? Nu multe, dar limpezi și hotărîte: ieșind dintr-o scoică uriașă, mama curvelor se face că își ascunde cu o mînă „muntele Venerei”, și cu cealaltă un sîn, pe care de fapt înverșunata și le mîngîie, cu ochii dați

⁶⁷ Prea-curvarii noștri poeți au trecut de mult toate hotarele puse de limba română, pe care au siluit-o cumplit, și mai cu seamă pe acelea ale hulei, vorbind pur și simplu de „femea dumnezeu”!

⁶⁸ Toate *gnozele*, toate cultele feministe sînt hule împotriva Preasfîntei Fecioare, care chiar a pus nou început neamul omenesc, prin nașterea Mîntuitorului Hristos, a Noului Adam.

peste cap, și totodată ni le *arată, trăgându-ne* privirea asupra lor!⁶⁹ (Curvarul acela de Boticelli a fost un fel de înainte-fondator al revistei „de artă” *Playboy*.)

Manualele nu pierd din vedere nici „reîncarnările” din zilele noastre ale „zeiței”, săvârșită prin drăceasca tehnică a filmului, care a plâsmuit din lumină și umbră nenumărate întruchipări idolești ale patimilor, duhuri cu înfățișare omenească, mișcătoare pe pânza cinemato-grafului sau pe sticla tele-vizorului. Una dintre cele mai cunoscute a fost împielitarea iudeo-americană a Venerei din Milo, numită Marilyn Monroe, pe care *Educația plastică* a copiilor dintr-a 5-a o cinstește tipărindu-i una dintre icoane, binecunoscuta **Marylin Monroe, formă naturală și formă plastică** (EDP5).

Apoi, urmează Durer, cu a lui *Judecată a lui Hercule* (EDP6), care e așa: gol pușcă, marele erou și semi-zeu stă cu dosul încordat către noi, tot numai mușchi încrîncenați, și cu fața către cele trei „dame” (sau „zeițe”): niște grase nemțoaice împleticite, ce își arată anatomic hălcile: una goală cu desăvârșire, alta jumătate, alta îmbrăcată lipit.

E vorba de cearta dintre drăcoaițele numite „Hera”, „Afrodita” și „Artemis” (parcă); fiecare din ele crezîndu-se cea mai frumoasă, îl cheamă ca judecător pe bărbat, zisul Hercule. Este primul „concurs de frumusețe” – adică târg de curve - de care știm, și poza are tocmai menirea de a trezi în inima fetelor gîndul slavei deșarte și al curviei, în loc să fie învățate că *înșelător este farmecul și deșartă este frumusețea; femeia care se teme de Domnul trebuie lăudată!* (Pildele lui Solomon 31:).

Mai departe, să le trecem aici și pe *Nimfele* (EDP6) lui Jean Goujon: trei domnișoare drăgălașe învelite în voaluri care le dezvăluie rotunjimile atît cît trebuie ca să dea de lucru închipuirii copilărești.

Nu știu dacă cineva le spune școlarilor că fetele astea zise „nimfe” erau „prietenele” numiților „fauni” - adică ai încornoraților, încopitaților, îmblăniților și încodaților draci – și ale „centaurilor”, care le fugăreau prin codrii și smîrcuri. De multe ori, în a lor îndrăcire spre curvie, ele se împerecheau și cu oameni.

Dar ce zic eu? Copiilor chiar li se arată - „acoperit” ce-i drept - o asemenea întîlnire, petrecută nu mai demult decît acum vreo sută de ani, undeva în pădurile din preajma Parisului cel mult mai păgîn decît vechea Romă. E vorba de neobișnuitul tablou al lui Manet: *Dejunul pe iarbă* (EDP8), ce înfățișează pașnica împreună-ședere de după masă a unor asemenea „spirite” femeiești ale codrului, despuiate cu totul, alături de mai mulți domni strînși în redingote negre, cu gîtul legat de cravate și purtînd corecte pălării. (Putem fi încredințați că artistul nu a lucrat din închipuire, ci a

⁶⁹ Sfinții Părinți învață să nu ne privim nici goliciunea proprie, pentru a nu fi ispitiți de cel rău, dar și din rușine evlavioasă. În Pateric, citim despre asta fapte minunate ale unor bătrîni care, avînd de trecut oarecare rîu, n-au vrut cu nici un chip să se dezbrace, știind că Sfîntul Înger e de față tot timpul, și, făcînd rugăciune, au pășit pe deasupra apei, pînă la malul dimpotrivă.

Tocmai de aceea *Educațiile plastice* sînt pline de trupuri dezgolite mai mult sau mai puțin scîrbavnic, tratate de la „naturalismul” cel mai dezgustător, pînă la spulberarea nebunesc-drăcească, înfricoșătoare, din ne-arta zilelor noastre. Nu sînt numai forme femeiești, ci și bărbătești, cum ar fi vestitele „capodopere”: **Discobolul** (EDP5) și **Doriforul** (purtătorul de lance) (EDP8) al lui Polictet.

zugrăvit amintirea unei plăcute „întîlniri” pe bani a „gameților”, petrecută în aer liber, cu „fetele” din Montparnasse - „Muntele Parnasului”, lăcașul Muzelor, mă-nțelegi!)

Să luăm bine seama: toate poveștile cu „zei” și „zeițe”, „nimfe”, „undine”, „satiri”, „centauri” și cîte alte lighioane, *nu sînt născociri*, ci *înșelări drăcești* pe care cei vechi le-au trăit aieva! Citind mitologia Elinilor sau pe oricare alta, poți pricepe ce iad era lumea *neamurilor* pînă la Cincizecime, adică pînă la înființarea Bisericii Universale (*Catolice*) a lui Hristos, a noului popor ales al Creștinilor, în care nu mai e Elin sau Iudeu.

La amăgirile acelu iad sîntem iarăși ispitiți să ne întoarcem, după două mii de ani de trăire în Adevăr; și am făcut-o deja, odată cu închinarea noastră curvească în fața trupului și a patimilor lui, ipostasiate fie în vechii idoli antici, reînviați de cultura francmasonică, fie în alții mai noi, dar mult-asemănători acelora.

VIII Fiicele Evei

Marea putere pe care o are patima curviei în asta stă: ea are ca idol tocmai pe începătoarea răutății omenești, după cum spune înțeleptul: *De la femeie este începutul păcatului și prin ea toți murim* (Iisus Sirah 25:27). Tot omul căzut stă sub înrîurirea duhurilor întunecate, dar - fiindcă ea l-a ispitit pe bărbat, ascultînd de îndemnul ispitorului diavol - femeia se află într-o mai strînsă legătură cu acesta, cel ce i-a dat o necurată putere deosebit de puternică asupra bărbatului, măcar că bărbatul o stăpînește trupește (și de multe ori o batjocorește ca pe un necuvîntător), după blestemul Făcătorului, Care zice: „*Atrasă vei fi către bărbatul tău și el te va stăpîni*” (Facerea 3:16). (De fapt, femeia îl stăpînește pe bărbat tocmai pentru că se lasă stăpînită de el!)

De aceea, într-o măsură oarecare, fiecare femeie e o vrăjitoare⁷⁰, lucrînd, din mîndrie, la dorita de diavol pierdere a bărbaților.

Școala îi crește pe copii întru această idolatrie: pe fete le ispitește cu pilde de vrăjitorie curvească, iar pe băieți îi face a crede că e firesc ca bărbatul să se închine femeii, pentru a-i dobîndi trupul. Aceasta din urmă înșelare e cu osebite pierzătoare, pentru că zdruncină din temelii întreaga așezare a firii omenești, *pentru că nu bărbatul este din femeie, ci femeia din bărbat. Și pentru că n-a fost zidit bărbatul pentru femeie, ci femeia pentru bărbat* (1 Corinteni 11:8, 9). Și, cum arată Sfîntul Chiril al Ierusalimului: „Din Adam s-a născut Eva, nefiind zămislită de maică, ci oarecum adusă la viață doar de către bărbat.”⁷¹

Așadar, urmînd principiul pedagogic „de la simplu la complex”, lecția începe cu bine-cunoscuta poezioară **La oglindă, de George Coșbuc** (EDM7), (EDM10 II), ce înfățișează, cu ardelenească „perdea” (adică deosebit de scîrbos) primele tresăriri ale curviei, ale liubovului, ale românescului, denetălmăcitului „dor”, cîntat și răs-cîntat în toată nerușinata noastră „muzică populară”:

LA OGLINDĂ

Muzica: Timotei Popovici, Versuri: George Coșbuc

**Azi am să-ncretez în grindă, jos din cui acum, oglindă! / [...] Iată-mă-s,
tot eu cea veche. Ochii? Hai, ce mai pereche! / Și ce cap frumos răsare! Nu-i**

⁷⁰ Dacă ne gîndim la vrăjitoria propriu-zisă, e vădit că bărbații vrăjitori sînt mult mai puțini decît femeile. De asemenea, în ele se sălășluiesc diavolii cu osebite: puțini bărbați sînt îndrăciți cu adevărat, cum se poate vedea oriunde se săvîrșește Sfîntul Maslu. Și tocmai pentru că intră ușor în legătură cu duhurile, femeile sînt mai evlavioase decît bărbații, atunci cînd se pocăiesc și se apucă să lupte cu patimile. Pilda cea mai bună e Sfînta Maria Magdalena, aceea din care Mîntuitorul a scos șapte diavoli; pocăința ei a fost atît de mare, încît a curățat-o desăvîrșit de păcat, deschizîndu-i simțurile cele duhovnicești către vederea și împreună-vorbirea nu numai cu Arhanghelul, dar chiar cu Mîntuitorul Însuși, în trupul Său cel de slavă, după Înviere.

⁷¹ Ieromonah Serafim Rose, *Cartea Facerii...*, op.cit.

al meu! Al meu e oare? Dar al cui? Și, la ureche, uite-o floare, uite-o floare! / Mă gîndeam eu că-s frumoasă! Dar cum nu? Și mama-mi coasă șorț frumos, minune mare! / Nu-s eu fată ca oricare, mama poate fi făloasă că mă are, că mă are! / Asta-s eu, și sînt voinică. Cine-a zis că eu sînt mică? / Uite, zău, acum iau seama că-mi stă bine-n cap năframa. Și ce fată frumoșică are mama, are mama (EDM7), (EDM10 II).

Ce povestește Coșbuc în a sa nerozie drăcească, știută pe de rost de toată lumea? Față în față cu trupul său, răsfrînt *pe dos* de apele înșelătoare ale *oglinzii* – sculă vrăjitoarească de care vom tot avea prilejul să vorbim – o tînără fată își cercetează „farmecele”: „statura” (fireștile umflături femeiești), capul cu toate ale lui, și mai cu seamă gura și ochii; nenorocita nu face altceva decît că se autoispitește cu lauda de sine și cu iubirea de sine, cu împătimirea de sine, probînd cît poate ispiti și pe alții.

E uimitor cum a știut „poetul” să pună în stihuri fiziologia împătimirii, pe care *Biologia* din aceeași clasă a 7-a o înfățișează cu mijloacele sale seci ale prozei. Iată ce îi spune fetei *oglinza* fermecată a „științei pozitive”:

Maturizarea ta completă se face în perioada adolescenței, cînd: se definitivează creșterea și dezvoltarea ta fizică; se perfecționează acrivitatea sistemului nervos, crește puterea de discernămînt; se dezvoltă dorința de cunoaștere; crește sensibilitatea, iar stările emoționale sînt intense; apare motivația sexuală; te desăvîrșești din punct de vedere psihic; este perioada plină de frămîntări, cînd îți pui multe întrebări despre tine și despre lumea înconjurătoare (BIO7).

Totodată:

Adolescentul începe să se studieze mai atent. Începe să fie conștient de transformările propriului său corp și să fie preocupat de felul cum este privit de ceilalți. Mîinile îi par prea lungi. Părul parcă nu mai stă bine! Îmbrăcămintea nu mai este adecvată, este parcă prea de copil! Își caută un model printre cei din jur sau în lumea vedetelor. Uneori vine în contradicție cu membrii familiei, devine arogant, se opune cu tărie părerilor altora. Este vesel, gălăgios sau uneori trece printr-o stare de apatie (BIO7).⁷²

Învățătura e ilustrată firește cu o poză: fată (sora de peste vreme a celei din poezia lui Coșbuc) machiată și rujată, stă în bancă cu bărbia în mîini, privind în gol – ai zice; de fapt, se uită în „oglinza” viitorului, întrebîndu-se: **Oare ce voi deveni?** (BIO7).

Curvă, fată! Trecînd printr-o asemenea școală blestemată – care, în loc de întărirea pazei în fața ispitelor curviei, le învață pe fete să se împreuneze vîrtos întru o „sănătoasă viață sexuală”, așezînd totodată strașnică „pază” împotriva zămislirii – fetele noastre nu au nici o scăpare.

Iar vina este în aceeași măsură și a noastră, avînd a o ispăși amarnic și în viața aceasta, și în aceea de veci. Ba chiar spun că păcatul este întîi și întîi al nostru, căci, la urma urmelor, datoria școlii stă tocmai în ispitirea copiilor, pe cînd a noastră este de a-i apăra și a-i crește pentru Hristos; e de neînchipuit cum îngăduim ca fetelele

⁷² „Dorul” e totodată amestecat și cu alte patimi: slava deșartă și răzvrătirea. Toate la un loc îl înlănțuie pe tînăr desăvîrșit și îl duc cu siguranță la pierzare. Asta și vrea nelegiuita educație, care îl liniștește pe școlar și îl încurajează, spunîndu-i că patimile sînt „firești”.

noastre să fie pîngărite de educația prezervativului și steriletului, călcînd păgînește o poruncă încă a *Vechiului Legământ*, care zice așa:

Peste fata cea fără de rușine întărește paza, ca nu cumva, aflînd prilej, să-și împlinească pofta sa (Sirah 26:11). Și în alt loc: *Să nu necinstești pe fiica ta, îngăduindu-i să facă desfrînare, ca să nu se desfrîneze pămîntul și ca să nu se umple pămîntul de stricăciune* (Leviticul 19:29).⁷³

Să ne întoarcem însă la cărți, băgînd de seamă că și țărănuța ardeleanului, și domnișoara generației *Pro* nu fac decît să urmeze pilda patroanei lor, precum vedem în pictura lui **Velasquez: Venus în oglindă** (EDP7).

Tabloul e cu osebite viclenește lucrat: curva cea mare, trîntită într-o rîină pe pat, sprijinită în cot, cu spatele la noi, ne arată dosul gol; fața i-o zărim răsfrîntă în oglinda pe care i-o ține un „îngeraș” (sau „spiriduș”, sau „drăcușor”, pe românește). (Dracul ținînd oglinda femeii e cea de a doua poveste spusă de tablou, anume despre vrăjitorie.)

Dar să ne întoarcem în folklor-ul nostru, unde iada de adineauri, odată ajunsă căpriță zvăpăiată, a învățat amănuntele *vrăjirii* cu ierburi *de leac*:

Mi-am pus busuioc în păr, mări / Să-i placă lui, iubitului (EDM7).

Dar și cu organele trupești:

Întîi, cu gura „tămăduitoare” de „dor”, întru luarea în deșert a numelui Domnului și spre bucuria dracilor chemați de față:

De-aș ști, bade, că-i veni, cu-n sărut te-aș lecui (EDP7) [măcar că] **zis-a mama către mine, către mine, către mine / Gură să nu dau la nime’, zis-a mama, zău! / Da’ io, dracu’ poate face, poate face, poate face / Să nu dau la cine-mi place, nu pot face, zău!**⁷⁴ (EDM7).⁷⁵

Dar mai ales cu ochii cei nerușinați - de care înțeleptul ne îndeamnă să ne ferim și să nu ne mirăm dacă ne vor greși (Iisus Sirah 26:12) - fiindcă *desfrînarea femeii în ridicarea ochilor și în genele ei se cunoaște* (Iisus Sirah 26:10); căci zice tînăra vrăjitoare:

Cîți feciori avem în sat, mări / Cu ochii i-am fermecat, mări (EDM7).

Pentru a fi lămuriți cu privire la ce a vrut să spună „creatorul popular” aici, și „poetul liric” ceva mai încolo, în „delicatele” lor stihuri, trebuie să înțelegem bine că „deochiul” nu e doar o superstiție, ci obișnuita lucrare prin care vrăjitoarele trimit asupra oamenilor duhul cel necurat cu ajutorul privirii.⁷⁶

Acestor *ochi* purtători de bezne ai tîrfei-vrăjitoare, închipuire a înseși talpei iadului, *Româna* de a 8-a (p.8) le închină un imn, o *laudă* curat satanistă:

⁷³ Pînă și Codul Penal din vremea moralilor comuniști, codul penal cuprindea o infracțiune (poate mai există și acum), numită „corupere de minori”; e tocmai ce face murdara sexologie predată în școală. Am amintit asta în treacăt, gîndindu-mă nu la legiuirile și judecățile Statului antihristic, cu care n-avem noi treabă, ci la Înfricoșata Judecată a Judecătorului tuturor, Care a și rostit grozava osîndă asupra celor ce împing pe copii în păcat, atunci cînd a zis: *Cu neputință este să nu vină smintelile, dar vai aceiua prin care ele vin! Mai de folos i-ar fi dacă i s-ar lega de gît o piatră de moară și ar fi aruncat în mare, decît să smintească pe unul din aceștia mici* (Luca 17:1,2).

⁷⁴ *Șarpele m-a amăgit!* (Facerea 3:13).

⁷⁵ Dacă se săvîrșește cu păzirea „îgiienei”, de ce nu? E „firesc”, odată cu „maturizarea glandelor”! Și să nu uităm de programul guvernului britanic de preîntîmpinare a sarcinii la elevele de liceu!

⁷⁶ La fel, cine a avut de-a face cu cei stăpîniți de diavoli a simțit că duhurile întunerului intră în om foarte ușor prin ochi. De aceea, trebuie să te ferești de privirea acelor nefericiți, altminteri dracii capătă stăpînire și asupra ta. Spun toate astea și din auzite, și din văzute, dar și din cercare!

Izvorul nopții, de Lucian Blaga [...], poet, filosof, dramaturg și traducător, personalitate reprezentativă a culturii române din secolul XX (ROM8), curvar luptător de Hristos (fiu de preot ardelean), închinător al lui Pan, Apollo și Dionysos (încornoratul și voievozii săi) și al Marelui Anonim (tot satana).⁷⁷

Zice:

Frumoaso / Ți-s ochii-așa de negri, încît seara / Cînd stau culcat cu capu-n poala ta / Îmi pare că ochii tăi, adîncii, sînt izvorul / Din care tainic curge noaptea peste văi / Și peste munți și peste șesuri / Acoperind pămîntul / c-o mare de-ntuneric /

E deslușit pentru oricine că poezia înfățișează o lucrarea de vrăjire în care duhul negru al curviei, ce întunecă privirea femeii-diavol, pătrunde în sufletul netrebnicului pătimaș, îi orbește mintea, aruncînd asupra ei umbra nepătrunsă a păcatului, și în acest chip îl face să nu mai vadă nimic nici din afara, nici din lăuntruul său. Și nelegiuita poezie se încheie așa:

/ Așa-s de negri ochii tăi / Lumina mea (ROM8).

Cel robit patimii de moarte, oricare ar fi ea, s-a despărțit de Dumnezeu și s-a făcut rob al diavolului, căruia i se închină prin săvîrșirea păcatului. El a căpătat minte și simțiri drăcești: în locul lui Hristos-Adevărul, el ia drept „adevăr” minciuna îndulcirii trupești; în locul lui Hristos-Viața, el își dorește „viețuirea” în moartea păcatului; în locul lui Hristos-Lumina, el caută „lumina” *luciferică*, înșelătoare, care scînteiază precum putregaiul în întunericul minții lui robite trupului.⁷⁸

Lumina aceasta e strălucirea focului nestins, răsfrînt în ochii muierii aprinse de pofta cea necurată, așa cum descoperă lămurit nătîngul cîntecel al curvarului din *Muzica* de a 6-a:

Iubesc al tău surîs și ochii tăi / Ce-aruncă văpăi /

Adăugînd la nerușinare negrăita hulă prostească:

/ Întreaga ta ființă nu pot să n-o iubesc / Prin ea respir, prin ea trăiesc (EDM6).

„Viața” netotului și bicisnicului e o oarecare tîrfă! Vedeți cît de scîrbavnic sînt ispitiți copiii spre gîndul închinării curvești la *idolul* de carne și sînge, adică spre lepădarea de Hristos, Acela care poruncește: *Să nu curvești!* (Deuteronom 5:18) și: *Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!* (Deuteronom 5:7), întărind: *Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău!* (Matei 22:37).

Educația plastică de a 6-a trage încheierile, punînd sub ochii copilului tabloul lui **Botticelli: Marte și Venus** (EDP6).

Ce vedem e - vorba tratatelor de medicină și tipăriturilor pornofile (care e deosebirea?) - *post coitum*⁷⁹: *Marte* (diavolul) doarme sfîrșit, cu gura deschisă și

⁷⁷ În poemul *Moartea lui Pan*, din volumul cu același nume, lepădatul de Dumnezeu jelește moartea păgînismului – adică a stăpînirii depline a diavolului asupra întregii suflări omenești - care s-a petrecut – zice el –odată cu nașterea „zeului Crist”, ucigașul „zeului” cîntăreț din nai.

Păgînătatea cărților de poeme ale luciferianului Lucian Blaga nu e întrecută decît de aceea a „filosofiei” nebunești propovăduite în cele trei Trilogii – a *Cunoașterii*, a *Culturii* și a *Valorilor* – care nu sînt altceva decît o „teologie” „dogmatică” și „mistică” a Marelui Arhitect al Universului, necunoscutul *zeu* francmasonic, poreclit de Blaga „Marele Anonim”.

⁷⁸ Despre această „lumină” neagră, al cărei cult se săvîrșește în adunările francmasonice, vezi despre „iluminism”.

⁷⁹ „După împreunare”, pe latinește, „limba științei”.

capul de famen răsturnat pe spate, cu trupul de efeb dezgolit obscen, abia acoperit la mijloc de un fel de prosop. În fața lui stă *Venera* (curvia ipostasiată), îmbrăcată în cămășuță florentină, privindu-l cu un fel de mic zîmbet biruitor. În jurul lor, patru drăcușori hermafrodiți - cu cornițe pe capul creț, cu urechiușe ascuțite, cu picioare îmblănite și copite - se joacă fericiți cu armele patronului lor: lance, paloș, scut, coif. Este cu neputință de povestit chipul acestor „copilași”: întreaga împătımire, întreaga îndulcire a fărădelegii, întreaga dulceață scîrbavnică a tuturor poftelor trupului scînteiază în ochii lor. Acei vrăjitori din zisa „Renaștere” (a păgînismului) știau ce zugrăvesc, fiindcă aveau ei înșiși legături nemijlocite cu iadul.

Lăsînd de o parte latura aceasta, și văzînd în cei doi doar niște oameni, tabloul înfățișează negrăit de bine biruința femeii îndrăcite asupra bărbatului pătimaș, care aici e chiar desăvîrșitul războinic. Căci la ce i-a folosit zisului Marte puterea mușchilor și a armelor, în fața vrăjii trupului femeiesc? La nimic, și dulceața patimii l-a răpus, trupul i s-a muiat mai rău decît al ultimului slăbănog, armele au ajuns jucăria copiilor-draci, iar sufletul i s-a cufundat într-un somn care e chiar moartea.

"Amorul" ^{IX}Romantic

În sfârșit, nenumăratele chipuri ale „liubovului”, întregul cult idolatric al curviei, se adună în „amorul” romantic, de a cărui înrîurire otrăvitoare suferim cu toții - de la cioban pînă la vlădică, de la tractorist pînă la profesorul de română - *idolul* nostru „național” fiind doar Eminescu.

Dar ce este „romantismul” însuși? E ramura „nihilistă” a gnozei francmasonice, aceea care pune preț întîi de toate pe fierbinte „rațiune” înșelată a inimii, mai mult decît pe înșelata „rațiune” călduță, dacă nu chiar înghețată a „capului”. Ca să înțelegem cît de cumplită a fost îndrăcirea „pasiunii lor sentimentale”, să ne gîndim că „romanticii” au dus cultul „inimii”-„altar al iubirii” atît de departe, încît au ajuns să conserve organul însuși, mușchiul cardiac, păstrîndu-l în spirt ca pe o „sacră relicvă”. Să amintim doar de inima lui Byron sau a lui Chopin, obiecte ale satanicei lor *religii*. (A celui din urmă e păstrată într-o capiște papistașă.)

Îndrăciți cum erau spre curvie și mînie, toți „romanticii” au fost stăpîniți și de dracii poeziei („geniul”) și eroismului, cel de al doilea vîrîndu-i în tot felul de loji („societăți secrete”) cu scopuri sîngeros-anarhiste, („teroriste”, cum ar zice patronii de azi ai teroriei). Unii dintre ei au ajuns chiar să-și împlinească visul morții revoluționare, cum s-a întîmplat cu același Byron, ucis în lupta pentru „eliberarea poporului grec”! Același lucru și l-a dorit Bălcescu „al nostru”, dar – vai! – soarta i-a fost crudă, și a trebuit să se împace cu moartea fizică, și ea „romantică” (pe vremea aceea, acum nihilistii mor de SIDA, asemeni lui Freddy Mercury). Mai tîrziu, „romanticul de talie europeană” Eminescu a fost amestecat și el într-o asemenea „societate”, ce urmărea „eliberarea” armată a Ardealului, și se pare că din asta i s-a și tras tainicul și mizerabilul sfârșit.

Multe ar fi de spus despre această sectă - urmașă tîrzie a maniheismului, adică a acelor gnoze ce propovăduiesc fățiș credința în „demiurgul cel bun” satana, „spiritul Universului” - sectă din care se trage tot satanismul timpului nostru. Aici nu avem destul loc să povestim mai multe despre acești îndrăciți și amăgirile lor. Să ne mărginim doar a spune că „iubirea” curvească propovăduită de ei este parte a *magiei panteiste* ce le ardea mintea și îi făcea să vadă împreunarea trupească ca „act spiritual” spre descoperirea „misterelor Naturii” și, prin aceasta, a înseși gîndirii „zeului”.

Așa pricepem ce vrea să spună cartea de *Română*, care îi ațîță pe școlari zicînd:

Cadrul iubirii romantice este întotdeauna natura (ROM8).

Iar *Româna* de a 6-a vine cu cea mai bună probă a „amorului” panteist: ***Povestea codrului, de Mihai Eminescu (ROM6).***

La prima vedere, grețoasa poezioară e doar o drăgălașă poveste „nevinovată”, în care curvării, „copilărindu-se”, „se joacă” de-a „iubirea” prin boscheți, în sînul „Naturii” întruchipate de „împăratul codru”:

Hai și noi la craiul, dragă / Și să fim din nou copii / Ca norocul și iubirea / Să ne pară jucării. [...] Mai aproape, mai aproape / Noi ne-om strînge piept la piept... / O, auzi cum cheam-acuma / Craiul sfatu-i înțelept. [...]

Dar, citind cu luare aminte, vedem că aceste sminteli înfățișează chipul vrăjitoresc al *inițierii* în „societatea secretă a pădurii”, „craiul codru” fiind *Marele Maestru* și *preot*, iar „înțelepții” copaci – obștea „adeptilor”.

„Proba inițiativă” este împreunarea trupească (prea-viclean strecurată de vrăjmașul poet: „Mai aproape, mai aproape, noi ne-om strînge piept la piept”); aceasta e – chipurile - mijlocul prin care cei doi pătrund pe tărîmul *visului* întregii „Naturii”, vis ce e tocmai „înțelepciunea naturală”:

O, priviți-i cum visează / Visul codrilor de fagi! / Amîndoi, ca-ntr-o poveste / Ei își sînt așa de dragi (ROM6).

„Visul copacilor” – adică *mintea*, „spiritul” lor! Cum zice apologeta „Poetului”, Noemi Bohmer, în stîlcitul ei grai iudeo-valah: „Arborii, plantele par hieroglife edenice, iar imaginarul se întîlnește cu fragmente paradisiace aparținînd lumii cotidiene.”⁸⁰ Altfel spus: Codrul e maimuțărirea Raiului, e iadul „natural” al patimilor! Căci: „Relația eminesciană cu doctrina esoterică pornește de la marea concepție filosofică a unității între Dumnezeu și Om, între univers și Natură, între spirit și materie, suflet și corp, toate fiind fragmente tranzitorii ale Unicului.”⁸¹

Mai departe, *Româna* de a 8-a (p.4) îl *inițiază* pe copilul aflat înaintea „examenului de capacitate” punîndu-i sub ochii sufletului vicleana poezie **Lacul**, [tot] **de Mihai Eminescu**, pe care o vom tîlculi avînd în vedere și tîlcuirea desăvîrșit smintitoare a manualului însuși, numită „lectură aprofundată”. Așadar:

Lacul codrilor albastru, nuferi galbeni îl încarcă / Tresărind în cercuri albe, el cutremură o barcă /

Lectura aprofundată [ne cere:]

Numiți elementele care alcătuiesc decorul imaginat pentru întîlnirea dintre cei doi îndrăgostiți.

Le numesc: *lacul codrilor* (vezi și iezerul lui Cezanne, și multe altele) este *oglindea conștiinței*, împresurată de *pădurea* a cărei icoană o răsfrînge, adică de mulțimea părutelor *taine* ale „naturii”, la a căror cunoaștere „adeptul” gnostic ar trebui – pasămite – să ajungă prin „inițiere”. Dar nu numai atît: *oglindea* aceasta primește *lumina cunoștinței divine* răsfrîntă de *oglindea lunii*, despre care vom vorbi numaidecît.

Nufărul este *lotusul* gnostic egiptean și indian, „simbol” al nenumăratelor înțeleșuri ale lui „unu”. *Cercurile* pornind tot mai largi dintru același centru sunt cercurile cunoștinței, *ecouri* ale înțelegerii și așa mai departe.

Lectura aprofundată:

În ciuda simplității aparente, din text se degajă o vrajă aparte. Explicați de unde provine această impresie.

⁸⁰ Noemi Bohmer, *Magie luminoasă în opera lui Mihai Eminescu*, Ed. Didactică și Pedagogică, 1997.

⁸¹ *Idem*.

Nu e o „impresie”, ci vrăjitorie curată: poemul romantic e alcătuit numai din „simboluri” magice; nimic nu e doar ceea ce e, avînd și un tîlc ascuns, făcînd legătura între lumea „materială” și lumea „spiritelor”. Toate aceste poezii (și toate poeziile îndeobște) nu sunt decît *descîntece*, adică laude drăcești, urmărind să trezească „puterile” încătușate în lucruri. Dacă ar fi să ducem tîlcuirea pînă la capăt, cu greu am mai încheia, căci aproape nesfîrșită se arată nebunia „geniilor” romantismului, a căror minte nu-i decît o moară a dracilor ce macină neconținut. Să mergem dar mai departe, ca să ajungem la ale noastre:

Și eu trec de-a lung de maluri / Parc-ascult și parc-aștept / Ea din trestii să răsară / Și să-mi cadă lin pe piept.

Lectura aprofundată:

Selectați din text cuvinte sau secvențe care sugerează intimitatea și inefabilul întîlnirii imaginare dintre cei doi îndrăgostiți.

„Să-mi cadă pe piept”, sunt e „inefabilul” care îl smintește cu totul pe bietul băiat de a 8-a!

Dar ce caută „ea” în trestii? Femeia lui Eminescu nu e doar femeie, ci e mai mult o „nimfă” a lacului, o „entitate spirituală”, care – nu se știe cum - se putea împreuna cu omul, după cum spuneam mai devreme.

Și urmează:

Să sărim în luntrea mică / Îngînați de glas de ape / Și să scap din mîna cîrma / Și lopețile să-mi scape.

Luntrea e „vehicolul” care – după gnostici – trece sufletele morților pe celălalt tărîm, peste rîul uitării: barca lui Charon la Elini, întîlnită de asemenea și la Egipteni. Aici, luntrea are menirea de a-i purta pe cei doi curvari în tărîmul *visului* (amăgirea desăvîrșită), înțeles (și) de Eminescu ca „frate al morții”, văzută la rîndul ei de toți romanticii drept *eliberare* sau – cum zic „parapsihologii” de azi – drept cea mai „largă stare de conștiință”. Stihurile ce urmează întăresc această tîlcuire:

Să plutim cuprinși de farmec / Sub lumina blîndeii lune / Vîntu-n trestii lin foșnească / Unduioasa apă sune!

Lectura aprofundată:

Selectați din text verbele cu ajutorul cărora se creează o atmosferă de vrajă, de visare.

Păi, îndrăciții *plutesc* („levitează”, ar zice yoghini), cuprinși de *farmec*, adică de *vraja*, înfășurați în înșelările diavolești! Apoi vîntul *foșnește* și apa *sună*. Dar să fim cu grijă unde și cum se întîmplă toate astea? Iată, în *strălucirea înșelătoare a lunii*, astru care fără lumină proprie, fiind o *oglină* ce răsfrînge *lumina soarelui*, cel mai însemnat „simbol” al „rațiunii divine”, la care trebuie să ajungă ucenicul gnostic.⁸² Cum zic „adeptii sacrei științe”: „Oglindă ce-l arată pe cel atotputernic [!], reflectare a soarelui ascuns, luna este un aparat oracular ce ajută amăgirile”. [...] „*Spaeculum sapientiae*”⁸³, luna este locul în care lumina pare veșnică și înțelepciunea fără pată.”⁸⁴

⁸² „Nu credeți cum că luna-i lună. Este / Fereastra cărei ziua-i zicem soare”, ne învață însuși Eminescu în poemul *Demonism*, jerfă de laudă adusă alor săi stăpîni.

⁸³ „oglină înțelepciunii”

⁸⁴ Noemi Bohmer, *op.cit.*

Luminătorul nopții este și un așa-numit „simbol” pentru *femeia* însăși, care e (precum și e!) o „răsfrângere” a bărbatului. Asta vrea să lămurească tâlcuitoarea lui Eminescu, împletită în venetice vorbe, zicînd: „Conform unei doctrine esoterice, lumina lunii este o lumină derivată și forța vitală a soarelui este primită prin intermediul oglinzii; aceste elemente inițiatice dovedesc că aspectul feminin al energiei este dăruit de pasiune și emoție.”⁸⁵

De aici se naște „atmosfera de vrajă, de visare”, căci „mecanismul intim al luminii se bazează pe revelație, pe descoperirea și divulgarea unei senzații ascunse de obicei. Inițierea simbolică, realizată cu ajutorul proiecției active a luminii reflectate, este încărcată întotdeauna de un limbaj ce tratează altfel imaginea obișnuită.”⁸⁶

Și ca să încheiem pe limba îndrăciților părut-cărturari ce preamăresc „eroica” răzvrătire satanică a romanticilor, preschimbarea de către ei a răului în bine, a păcatului în virtute: „Lumina selenară stimulează imaginarul și figurează simbolic *hybrisul*⁸⁷ creatorului [...]. Pe de altă parte, hieratic, lumina selenară nu mai desparte răul de bine, se ridică împotriva dogmelor canonizate și sugerează că demonul negator [„geniul”] percepe prin sunt esența. Inexistența unei sancțiuni morale și ascensiunea cu ajutorul negației și al antitezei [... cuprinde] în sine visul, decepția, frumusețea strălucită a damnării”. [...] „Luna realizează îmbinarea cu magia, cu extazul, cu inconștientul; ea primește, ca oglindă, intuițiile poetico-filosofice”⁸⁸

Iată de ce Luna e *patroana* vrăjitorilor, care își săvîrșesc nelegiuirile pe *lună plină*.⁸⁹

În sfîrșit, să mergem pînă la capăt:

Dar nu vine... Singuratic / În zadar suspin și sufăr / Lîngă lacul cel albastru / Încărcat cu flori de nufăr (ROM8).

Lectura aprofundată:

Iubita nu apare în mod direct în cadru, ea fiind doar o proiecție imaginară a îndrăgostitului. Explicați de ce imaginea iubitei nu este concretizată într-un portret.

Explicăm: pentru că nu se poate face „portretul” unui idol: acesta nu seamănă cu nimeni, ci e semnul unei *categorii*: astfel, „Zeus” e *tirania* (întruchipată de *tiran*), „Hera” e același lucru, dar ipostasiat în „*tirană*”⁹⁰, „Venus” e *curvia*, „Marte” e *îndrăcirea mînioasă spre ucidere*, și așa mai departe, „Pantheonul” nefiind decît circul patimilor omenești idolatrizate de păgăni și de următorii lor. Iată și tâlcuirea ucenicei lui Eminescu:

„Un element fascinant este, în textele eminesciene, importanța excepțională acordată elementului semnificativ feminin. Puterea feminină este bazată pe lumina pură, sistemul eminescian luînd în considerație diferitele ipostaze ale feminității, renunțînd la elementul fizic și căutînd ființa divină, germenul luminii în feminitate,

⁸⁵ *Idem.*

⁸⁶ *Ibidem.*

⁸⁷ Trufia diavolească, ce îi pierde pe eroii *Iliadei* lui Homer. Pînă și vechii Elini cei vechi, în împietrirea lor neștiutoare, simțeau că trufia e cel mai rău lucru pe lume.

⁸⁸ Noemi Bohmer, *op.cit.*

⁸⁹ Luna e dracul Diana, „zîna” noastră românească, „bună”, tradițională.

⁹⁰ Vorba *Baladei lui Ceaușescu*: „Tiranul și tirana, la Tîrgoviște fugea, măi!”

pe care naratorul din *Geniu pustiu* o numește «Sofia»⁹¹. Aici am vrut să ajung: zeița romanticilor e *Sophia*, aceea care, după nebunii gnostici, a născut neamul omenesc.

În ce ne privește, ca să ieșim odată din drăcării, vom da adevărata lămurire, pe înțelesul oricui: totul n-a fost decît o închipuire curvească insuflată de duhul cel viclean („geniul”) hrănit de mintea poetului. Înverșunatul era luptat de curvie și făcea păcatul în minte, nu cu o femeie anume, ci cu femeia în sine, cu idolul, întîmplîndu-se pesemne ca în noaptea aceea Veronica Micle să fie împreună cu Caragiale, iar Mite Kremnitz cu Titu Maiorescu (ce îi era dealtfel cumnat). Nu putem ști pentru care suspina și suferea pătimașul, cum cred că nu știa nici el însuși prea bine, sunt fiind tot „farmecul” viețuirii romantice: „geniile” se împerecheau cu „muzele” în devălmășie, precum păroșii fauni sălbatici cu netedele nimfe – vorba ceea – „nimfomane”.

„Lectura aprofundată” învață același lucru, zicînd că **farmecul și misterul apei determină reveria îndrăgostitului (ROM8)**.

Despre „farmec” am vorbit deja, „misterul” sunt ascunzișurile și minciunile nelegiurii, iar „reverie” înseamnă vis în stare de veghe; toate la un loc alcătuiesc cumplita înșelare drăcească în care se află și „poetul”, și cei care se împărtășesc de zămisliurile bolnavei sale minți

Apoi, aceeași „lectură aprofundată” îi întărește pe băieți așa:

Deși poezia surprinde un moment de iubire neîmplinită, atmosfera generală pe care o degajă versurile este una de seninătate, de calmă resemnare. Cum explicați acest fapt?

„Explicațiile” sunt mai multe⁹², dar aici mă interesează una singură: păcatul s-a săvîrșit, în inimă, și dracul curviei a slăbit aprinderea trupului și a minții, pentru ca pătimașul să mai caute și altă dată ușurarea închipuirii.

Pe scurt, și poezia și tîlcuirea școlară sunt un îndemn la „amor”. Urmarea va fi pentru școlar amara suferință a „neîmplinirii”, căci fetele nu se uită la băieții de 14-15 ani, aceștia ajungînd la o necurmată visare ațîțătoare a dorinței, care îi face să ardă în foc și îi împinge la onanie, apoi la curvie.⁹³ Poetul și tîlcuitorii lui nu sunt decît niște nenorociți codoși ai diavolului, care vrea să piardă pe copii, întinîndu-le mai întîi sufletul și apoi trupul, știut fiind că nici malahienii, nici curvarii nu se mîntuiesc.

⁹¹ Noemi Bohmer, *op.cit.*

⁹² Iată cum lămuresc ocultistii: „Armonia este dată de traversarea unor etape diferite, care încep cu pasiunea și cu dorința senzuală” (Noemi Bohmer, *op.cit.*). Astfel „amorul”, împreunarea pe franțuzește, „e dorința de purificare a mentalului cu ajutorul întîlnirii cu alteritatea. Pasiunea eminesciană pentru EA ideală se dizolvă pînă la pierderea independenței” (Noemi Bohmer, *op.cit.*).

Întradins te necăjesc – iubite cititorule – cu găunoasele sminteli ale numiților „intelectuali”, străduindu-mă să-ți dărîm evlavia superstițioasă pe care o ai pentru ei. Așa se vorbește la Universitate: este limba satanei, „neînțeleasă și plină de-nțeles”, în care eu însumi am grăit zeci de ani. Dincolo de toată poliloghia, cu un lucru trebuie să rămînem: tot ce-i încîlcit e de la draci, iar curvia și vrăjitoria sînt curvie și vrăjitorie, oricum le-ai vopsi din vorbe.

⁹³ În cartea de *Muzică* de a 7-a, frații Grigoriu mult se veselesc, cîntînd în timpite stihuri văpaia aprinsă de pezevenghele de fete: **Fetele sînt fluturi care zburdă-n soare / pe aripi de muzică / Fetele sînt șoapte / Care-ți fură somnul / Și se-adună-n inimă / Cine-i un miracol? / Cine-aprinde oare / Focul primei tinereți? / Frumusețea fetelor, dragostea băieților. Frații Grigoriu (EDM7). *Ispititorii vorbesc deschis despre „focul iubirii”, ca și cum ar fi ceva plăcut!***

Împotriva Iudeilor frații Grigoriu, *Sfînta Scriptură* sfătuieste pázirea de „farmecul fetelor”, care e chiar „foc”, trupesc, dar și arvună a focului nestins, a plîngerii și scrișnirii dinților în care sfișrește curvia: *Întoarce-ți ochii de la femeia frumoasă și nu-ți opri privirea la frumusețea străină. Cu frumusețea femeii mulți s-au rătăcit, căci din aceasta iubirea se aprinde ca un foc* (Înțelepciunea lui Iisus Sirah 9:8).

Dar, dincolo de patimile acestea trupești, „iubirea neîmplinită” zămislește în sufletul tînărului cultul femeii, căci omul nu cinstește decît ceea ce nu poate atinge!

Romanticii au dus cultul femeii mai departe decît oricare alții dinaintea lor. Ei au închinat toată puterea, toată vloga, toată dragostea acestui idol al arzătoarei iubirii pătimeșe, împreunate cu tristețea păcătoasă, („melancolia”, „dorul”), și într-un sfîrșit cu deznădejdea mai mult sau mai puțin sinucigașă. Iată roada și răsplata „amorului”, a hulitoarei cinstiri a muierii, față de care înțelepciunea dumnezeiască ne povățuiește să fim cu mare băgare de seamă. Căci *nici o rană nu este ca rana inimii și nici o răutate nu este ca răutatea femeii* (Înțelepciunea lui Iisus Sirah 25:15). De aceea: *Nu da apei loc să iasă, nici femeii rele putere asupra ta* (Iisus Sirah 25:28). Și iarăși: *Nu te da în mîinile unei femei, ca să nu aibă putere asupra ta. Nu te întîlni cu femeia curvă, ca să nu cazi în lațurile ei* (Iisus Sirah 9:2, 3).

Căci cine nu are dragoste de Dumnezeu, „dor” de Dumnezeu, nu poate să nu ajungă la deznădejde și la uciderea de sine, într-un chip sau într-altul, păcat de neispășit, aducător al celei mai înfricoșate pierzări, cum vom arăta mai pe larg în capitolul despre *tristețete*. Asta și vrea cel rău și robii săi „poeți” pe care îi are ca simbriași din tinerețile lor – curvarii, bețivii, malahienii, nebunii, sifiliticii „de talent” – ajunși, pentru păcatele obștești, *învățători* ai întregului norod, în locul Sfinților lui Hristos.

Învățătura^X Bisericii

Să oprim aici citirea murdarelor cărți de învățatură, care precum vedem nu știu cum să-i facă pe copii a sluji mai cu osîrdie mădulelor celor de rușine, înrobindu-se cu totul patimilor aducătoare de osîndă veșnică, și să trasăm câteva concluzii:

+ Îndemnînd la lepădarea credinței întru Hristos, toate manualele sunt așa de „acordate” încît parcă vorbesc același grai, nu se contrazic ci se argumentează reciproc într-un mod „științific”, găsind prin acest mod credibilitate mai mare decît Scriptura pe care ajung să o contrazică, însămintînd încet dar sigur apostazia în viețuirea copiilor noștri.

+ Toată pedagogia manualelor școlare capătă puterea de a deforma gîndirea copilului și de a o abate în cei douăsprezece ani spre o nouă concepție despre oameni și viață, contrară învățăturilor mîntuitoare ale Bisericii, cu care tînarul mai devreme sau mai tîrziu va veni în conflict: ori manualele „învață corect” și atunci Biserica devine plictisitoare iar Sfinții niște „primitivi”, ori Biserica este în adevăr, dar atunci vor trebui să reșeze „ortodox” toată școlirea – cale de mijloc nu este. Așadar să nu ne mire de unde le vine odraslelor „neînțelegerea” învățăturilor lui Hristos.

+ Dăscălirea în afara școlii este ultima scăpare a părinților ce voiesc a-și salva sufletele copiilor de pătimașele poftiri acestui veac, unde în lumina icoanei și căldura candelii, copilul află din Sfintele Cărți ale Sfinților Părinți adevărul despre sine, despre lume și despre Dumnezeu.

Dar toate acestea nu pot fi rezumate mai clar decît în cuvintele Sfîntului Iustin Popovici: „*Cultura europeană are ca temei omul. Prin om se epuizează programul și scopul civilizației europene, mijloacele și conținutul ei. Umanismul este principalul ei arhitect. El e clădit în întregime pe principiul și criteriul sofistic: măsura tuturor lucrurilor văzute și nevăzute este omul – și anume omul european. El e supremul creator și dătător de valoare. Adevăr este ceea ce el va proclama ca adevăr, sensul vieții este acela pe care el îl va proclama ca sens al vieții, binele și răul sunt acelea pe care el le va proclama ca atare. Ca s-o spunem simplu și sincer: omul european s-a proclamat pe sine dumnezeu. Oare n-ați observat cât de constantă este dorința lui de a face pe dumnezeu prin știință și prin tehnică, prin filozofie și prin cultură, prin religie și prin politică, prin artă și prin modă – să facă pe dumnezeu cu orice preț, chiar prin inchiziție și prin papism, chiar prin foc și sabie, chiar prin trogloditism și antropofagie? El a declarat pe limba științei sale umanisto-pozitiviste, că Dumnezeu nu există. Și călăuzit de această logică, a tras plin de curaj următoarea concluzie: „De vreme ce Dumnezeu nu există, înseamnă că eu sunt Dumnezeu!”⁹⁴*

⁹⁴ Sfîntul Iustin Popovici, *Biserica Ortodoxă și ecumenismul*

Să fim cu luare aminte la îndrumarea Sfântului Ierarh Ignatie Briancianinov, căci „foarte însemnată este păzirea trupului de căderea în curvie; dar singur acest lucru este neîndestulător pentru curăția cea iubită de Dumnezeu, prin care El se face văzut. Asupra [creștinului] stă datoria ce nu poate fi ocolită de a ne curăța pe noi înșine de gândurile, visările și simțămintele pătimășe, precum ne-a poruncit Mîntuitorul”⁹⁵: *Ați auzit că s-a zis celor de demult: „Să nu săvîrșești preacurvie”. Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvîrșit preacurvie cu ea în inima lui* (Matei 5:27, 28). Fiindcă. „după cum trupul – spune Sfântul Macarie cel Mare – împreunîndu-se cu alt trup, se molipsește de necurăție, așa și sufletul, împreunîndu-se cu gândurile rele și spurcate și învoindu-se cu ele, se strică.”⁹⁶ Într-un glas, “Sfinții Părinți poruncesc [creștinilor] *să păzească capul șarpelui* (Facerea 3:15), adică să ia seama la gîndul păcătos chiar de la începutul lui și să îl lepede. Aceasta s-a spus cu privire la toate gîndurile păcătoase, dar mai cu seamă la cel al curviei.”⁹⁷

Iar Sfântul Ioan Casian arată și mijloacele prin care se poate săvîrși lucrarea aceasta:

„A doua luptă o [are creștinul] împotriva duhului curviei și al poftei trupești. Pofta aceasta începe să supere pe om de la cea dintîi vîrstă. Mare și cumplit război este acesta și luptă îndoită cere. Căci acest război este îndoit, aflîndu-se și în suflet și în trup. De aceea avem a da lupta din două părți împotriva lui”⁹⁸

Cum? Mai întîi tînărul trebuie învățat a-și smeri trupul prin post, prin împușianarea hranei și oprirea de la acele mîncări și băuturi care înfierbîntă sîngele și trezesc aprinderile pătimășe, așa cum am arătat în capitolul trecut.

Asta însă nu e de ajuns, căci „nu ajunge numai postul trupesc pentru dobîndirea desăvîrșitei neprihăniri și adevăratei curății, de nu se va adăuga și zdrobirea inimii și rugăciunea întinsă către Dumnezeu, și citirea deasă a *Scripturilor*, și osteneala și lucrul mîinilor, care abia împreună pot să oprească pornirile cele neastîmpărate ale sufletului și să-l aducă înapoi de la nălucirile cele de rușine. Deci de la început trebuie păzită inima de gîndurile cele murdare”⁹⁹

Sfîntul vrea să spună că nu e în puterea omului să biruie patima, și mai cu seamă gîndul curvesc, și că numai Duhul lui Dumnezeu e în stare să o facă, după îndelungă pocăință și *educație* (creștere) *creștinească*, singura care e de trebuință omului. Ca lucrul să fie lămurit, mai jos vine și zice: „Sunt datori să ne nevoim nu numai cu înfrînarea trupului, ci și cu zdrobirea inimii și cu rugăciuni dese împreunate cu suspine, ca să stingem cuptorul trupului nostru – pe care împăratul Vavilonului îl aprinde în fiecare zi prin ațîțările poftelor – cu roua venirii Sfîntului Duh.”¹⁰⁰

La rîndul său, de Dumnezeu cuvîntătorului Hrisostom adaogă:

„Deci acestea învățîndu-ne, să oprim pornirile copiilor noștri și mult frîu să punem tinerețelor: pe cel al fricii, pe cel al sfătuirii. Să purtăm grija de curățenia lor și

⁹⁵ Sfîntul Ignatie B., *Experiențe...*, op.cit.

⁹⁶ *Idem*.

⁹⁷ *Ibidem*.

⁹⁸ *Filocalia* vol. 1, Ed. Humanitas.

⁹⁹ *Idem*.

¹⁰⁰ *Ibidem*.

toate să facem și să lucrăm ca să poată vârsta tinerețelor scăpa de poftele cele necuvioase.”¹⁰¹

Iar dacă, cu toate acestea, vedem că tinerii noștri copii sunt în primejdie de a cădea, atunci avem a ne îngriji să-i căsătorim degrabă (firește, nu împotriva voinței lor, ci cu împreună-sfătuire). Aici să fim cu luare-aminte: asta e o datorie a părinților! Că ea nu se mai împlinește deloc aproape, decît poate la unii țigani, e treaba nevolnicilor tați și a nebunelor mame, care vor gusta din plin, precum și gustă în fiecare zi, roada cea amară a vinovatei lor „îngăduințe” față de voia copiilor, însurați și măritați după capul lor, în urma unor ani și ani de curvie „liberă”: fie din patimă, fie siliți de împrejurări fie din interes. „Toleranții” ar face bine să deschidă ochii și să vadă cumplitele urmări ale respectării „drepturilor copiilor” de a-și alege „partenerul” (căci soți nu mai există): după un veac și jumătate de de educație liberală, binecuvîntarea și pacea s-a luat dintre bărbat și nevestă, oricît ar părea ei să se iubească, și viața de familie s-a schimbat într-un chin nesuferit, care duce sunt ori la divorț, ori cel puțin la înstrăinare și ură casnică necurmată. Dimpotrivă, cei căsătoriți de părinți (încă o dată, cu învoirea lor, iar nu silnic), pentru a preîntîmpina curvia au petrecut de cele mai multe ori în liniște și mulțumire.

Căci, așa cum am mai spus, de la o vreme căsătoria nu mai are ca pricină nevoia înmulțirii neamului omenesc, ci întăi de toate stingerea timpurie a focului cel trupesc, după cum lămurește dumnezeiescul Hrisostom:

„Că pentru aceasta și Stăpînul cel de obște al nostru, văzînd neputința firii omenești, a legiuit nunta, ca să ne depărteze pe noi de la împreunarea cea fără de lege”¹⁰²

Tot el ne îndeamnă și ne roagă:

„Deci să nu defăimăm pe tineri, ci văzînd focul cuptorului, mai înainte de a se tăvăli în curvie, să ne silim a-i însura pe ei după legea lui Dumnezeu.

Pentru aceasta rog dragostea voastră ca să faceți mare purtare de grijă pentru înfrînare și curăția tinerilor.”¹⁰³ „Cu multă grijă, în primul rînd, alungați din sufletul copilului desfrînarea, căci mai cu seamă dragostea trupescă tulbură sufletele tinerilor.”¹⁰⁴ Rogu-vă, să dăm mîna de ajutor copiilor noștri, ca nu și pentru cele lucrate de dînșii noi să ne pedepsim.”¹⁰⁵

Ca părinți iubitori, ar trebui însă mai degrabă să ne străduim a-i crește pe copii întru necurmata petrecere feciorelnică, adică întru viețuirea cea mai plăcută lui Dumnezeu, asemănătoare aceleia a Domnului nostru Hristos Iisus și a Preacuratei Sale Maici. Pentru a înțelege de ce vrednicie se bucură cei feciorelnici, să-l ascultăm pe același neasemuit pedagog al nostru, Sfîntul Ioan Gură de Aur:

Căsătoria este bună, și tocmai pentru aceasta e minunată fecioria, pentru că e mai bună decît ce este bun. Pot merge mai departe și să spun ceva mai mult, anume că fecioria este mai sus și decît starea îngerească. Îngerii într-adevăr nu se însoară, nici nu se mărită, dar nu sunt alcătuiți din trup și sînge, nu locuiesc pe pămînt, nu țin piept

¹⁰¹ Sfîntul Ioan Gură de Aur, *Puțul și împărțirea de grîu*, Ed. Bunavestire, Bacău, 1995.

¹⁰² *Idem*.

¹⁰³ *Ibidem*.

¹⁰⁴ Sfîntul Ioan Gură de Aur, *Omilii ...*, *op.cit.*

¹⁰⁵ Sfîntul Ioan Gură de Aur, *Puțul...*, *op.cit.*

unei mulțimi de patimi, n-au nevoie de mâncare și băutură; nu-i pot încînta și moleși cîntecele plăcute, nu-i poate atrage frumusețea oamenilor, nu-i poate vrăji nimic.

Oamenii, deși mai jos prin firea lor fericiților Îngeri, își dau toate silințele și stăruie după puterea rîvnei lor să-i ajungă pe Îngeri. Cum îi pot ajunge? Îngerii nu se însoară, nici nu se mărită; fecioara face la fel. Îngerii stau neconținut înaintea lui Dumnezeu și slujesc lui Dumnezeu; fecioara face la fel. Din pricina aceasta Pavel a scutit pe fecioare de orice grijă lumească, pentru a fi sîrguitoare și cu mintea totdeauna la Dumnezeu. E drept, nu pot încă să se înalțe ca Îngerii la ceruri, fiind legate prin trup de pămînt; au însă o mare mîngîiere, căci primesc pe Însuși Stăpînul cerurilor, dacă sunt sfînte și cu trupul și cu duhul.”¹⁰⁶

Ce ne putem dori așadar mai mult pentru ai noștri copii, decît să se mîntuiască, în urma lucrării întregii fapte bune a credinței? – știind bine că numai cei ce trăiesc în feciorie pot ajunge desăvîrșiți, împlinind întrutotul porunca împărătească, potrivit *Scripturii: Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău* (Matei 22:37).

Fiindcă, după cuvîntul Apostolului, doar *cel necăsătorit se îngrijește de cele ale Domnului, cum să placă Domnului. Cel ce s-a căsătorit se îngrijește de cele ale lumii, cum să placă femeii. Și este împărțire: și femeia nemăritată și fecioara poartă de grijă de cele ale Domnului, ca să fie sfîntă și cu trupul și cu duhul. Iar cea care s-a măritat poartă de grijă de cele ale lumii, cum să placă bărbatului* (1 Corinteni 7:32, 33, 34).

Învățătura Sfinților e întemeiată deplin pe însuși cuvîntul cel îndrumător, cel adevărat și de viață făcător al Dumnezeului și Domnului nostru Iisus Hristos, așa cum îl citim în *Sfînta Evanghelie*:

Ucenicii I-au zis: Dacă astfel este pricina omului cu femeia, nu este de folos să se însoare.

Iar El le-a zis: Nu toți pricep cuvîntul acesta, ci aceia cărora le este dat. Că sunt fameni care s-au născut așa din pîntecele mamei lor; sunt fameni pe care oamenii i-au făcut fameni, și sunt fameni care s-au făcut fameni pe ei înșiși, pentru împărăția cerurilor. Cine poate înțelege să înțeleagă (Matei 19:10-12).

¹⁰⁶ Sfîntul Ioan Gură de Aur, *Omilii ...*, op.cit.

Indice bibliografic

- (EDP6) Educație plastică, Manual pentru clasa a VI-a, Victor Dima, Ed.Teora (MEN/1999)
- (EDP7) Educație plastică, Manual pentru clasa a VII-a, Nicolae Filoteanu, Doina Marian, Ed.All Educațional (MEN/1998)
- (EDP7) Educație plastică, Manual pentru clasa a VII-a, Rita Bădulescu, Ecaterina Morar, Ed. Corint, 2000 (MEN/1999)
- (ROM6) Limba română, Manual pentru clasa a VI-a Elena Ionescu, Valentina Jercea, Ed. Didactică și Pedagogică (MEN/1998)
- (ROM8) Limba română, Manual pentru clasa a VIII-a, Alexandru Crișan, Sofia Dobra, Florentina Sâmișăian, Ed.Humanitas Educațional, 2003, ed. a 5-a rev.
- (BIO6) Biologie, Manual pentru clasa a VI-a, Aglaia Ionel, Zoie Partin, Ed. Humanitas Educațional (MEN/1998)
- (BIO7) Biologie, Manual pentru clasa a VII-a, F.Macovei, F.Dobran, M.Marcu Lapadat, Ed. Teora (MEN/1999)
- (CCI7) Educație civică, Manual pentru clasa a VII-a, Elena Nedelcu, Ecaterina Morar, Ed. All Educațional (MEN/1998)
- (CCI8) Cultură civică, Manual pentru clasa a VIII-a, Maria-Liana Lăcătuș, Mihaela Penu Pușcaș, Ed.Corint
- (IST7) Istorie, Manual pentru clasa a VII-a, Sorin Oane, Maria Ochescu, Ed.Humanitas Educațional (MEN/1999)
- (IST8) Istorie, Manual pentru clasa a VIII-a, Sorin Oane, Maria Ochescu, Ed.Humanitas Educațional, 2003, ed. a 4-a rev.